ὁ *Ὀβελίσκος τῆς Κλεοπάτρας* μὲ τὴν *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα*, *Ὀφέλτιον Τρωαδίτην*, *Ἀγνὸ Περιστεράκι* καὶ *Λάτρδα τοῦ Ὡραίου* — τὸ *Θεσσαλικὸ Μενεξεδάκι* μὲ τὴν *Ἀρσακειάδα Λαρίσσης* καὶ *Θεσσαλικὸν Ἄνθος* — ἡ *Ποιμενὶς τοῦ Παναγαίου* μὲ τὸν *Ἠρίγκιπα τῶν Ἀθηνῶν*, *Σημαίαν τῆς Ἀγίας Λαύρας*, *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου* καὶ *Ἡνίαν τῶν Ἀγγέλων* — ἡ *Εὐαίσθητος Ψυχὴ* μὲ τὴν *Ζαππίδα*, *Δημοκρατημένην*, *Κόκκινον Κρίνον*, *Χαρουμενὴν Καρδούλαν* καὶ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* — ἡ *Τζιριντζάρτζουλα* μὲ τὴν *Θερινὴν Βροχήν*, *Νεραΐδαν τῶν Σπετσῶν*, *Διαβολογιατρόν*, *Σερπαντὲν* καὶ *Ἀνθρὰν Τκατέ* — ὁ *Λετὸς τῆς Ἐρήμου* μὲ τὴν *Ψάραν-Λούλαν*, *Ἀήττητον Ἑλλήνα*, *Ἄλσος τῆς Κηφισσιᾶς* καὶ *Δόξαν τῆς Ἑλλάδος* — ὁ *Ἱππότης τοῦ Μεσαίωνος* μὲ τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*, *Ἄθραν τῆς Κερκύρας*, *Ζαππίδα καὶ Δημοκρατημένην* — ὁ *Κεκρυμμένος Θησαυρὸς* μὲ τὸν *Πούλιο Δράκον*, *Μεσημβρινὴν Ἀκτὴν* καὶ *Ἄθραν τῆς Κερκύρας* — ὁ *Παρήγορος Ἄγγελος* μὲ τὴν *Κόρην τοῦ Στρυμῶνος*, *Ἄνθος Μαΐου*, *Σιωπηλὴν Νύκτα*, *Ἐσμεραλδὰν* καὶ *Ἐρημίτιδα* — ἡ *Συρίανὴ Ξανθούλα* μὲ τὴν *Δοῦκισσαν τῶν Σαλώνων*, *Ἀθῶαν Καρδίαν*, *Δροσούλαν τοῦ Τυμφρηστοῦ*, *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* καὶ *Ἀγριοβιολέττταν*.

Τῶν καθυστερούντων τιτρίλια δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, ἂν δὲν ἀναποδώσουν πρῶτα διὰ τοῦ *Γραφείου* μας τὰ ὀφειλόμενα.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος* (μὴ ζητῆς τόσας πληροφορίας μαζί· ἀπὸ μίαν ἢ τὸ πολὺ δύο κάθε φοράν·) *Βροντὴν τοῦ Διός*, *Αἰγιαλὸν Μεθάνων* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά·) *Ἀφροδίτην τῶν Μεδίκων* (ἀντὶ τοῦ ψευδωνύμου σου ἔγραψες μόνον *Ἀφρ* .... κ' ἔπρεπε νὰ κρίξῃς τὸ λεξικόν μου διὰ νὰ σ' εὕρῃς· νὰ μὴν εἶσαι βιαστική·) *Κεκρυμμένον Θησαυρὸν* (καλά·) *Ἴον* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· φίλησέ μου τὴν *Ἀγράμπελην*·) *Σπίθαν-Τίταν* ([Ε] τὰ ἔλαβα ἅπαντα· τὸ εὔσημον δι' ἐκεῖνα τὰ χαριτωμένα κόκκινα αὐγολάκια, ποῦ εἶχες ζωγραφισμένα·) *Μεγαλοτρεπῆ Φύσαν* (τὸ εἶπα τοῦ *Ἀνανίαν* καὶ σ' εὐχαριστεῖ πολύ·) *Πὶν Χὸ* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ ἄνθη καὶ ὁ *Ἀνανίας* διὰ τὴν συμβουλή·) *Ἄνθος τοῦ Σολωμοῦ* (εἶδες λοιπόν; ὑπομονὴ κ' ἐπιμονή!) *Παρήγορον Ἄγγελον* (βραβεῖον ἔστειλα· εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς διὰ τὸν ἐνθουσιασμόν σου·) *Χρυσάνθην Λ. Λαίου* (τὸ ταχυδρομεῖον σας πταίει, διότι καὶ ἄλλοι ἀπὸ τὴν πόλιν σας παραπονοῦνται πολὺ ἐλυπήθην διὰ τὸ δυστύχημα πού μου ἀναγγέλλεις·) *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα* (καλὰ ἔκαμες ἡ μαμὰ νὰ σε τιμωρήσῃ, διότι ἡ νευρικὴ αὐτὴ ἀνυπομονησία καταντᾷ μέγα ἐλάττωμα· ἀφοῦ τὸ ἀναγνωρίζῃς ὅμως, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ διορθωθῇς· συχνὰ αἱ ἐπιστολαί σου, ἀλλὰ διόλου σαχλαί, ὥστε μ' εὐχαριστοῦν·) *Βράχον τοῦ Φαλήρου* (ποῦ μόλις λάβῃ τὸ φυλλάδιον, πρῶτα-πρῶτα κυττάζει νὰ ἰδῇ τί ἀλογοπαίγνιον ἔχει ὁ *Ἀνανίας*·) *Μικρὸν Φιλόπατριν* (ἔχει καλῶς·) *Συριανὴν Ξανθούλαν* (χαίρω διὰ τὴν ἀπόφασίν σου·) *Ἀθῶαν Καρδίαν* (πολὺ σωστά· ἀλλὰ τὸ ζήτημα ἐξητελήθη·) *Ἀλέξανδρον Πακέτιτην* (ἔστειλα·) *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* ([ΕΕ] διὰ τὴν τρυφερὰν ἐπιστολὴν περὶ καρδερινούλας·) *Χειμωνιάτικον Ἥλιον* (ἐλπίζω ὅτι θὰ τὸ κατορθώσῃς·) *Ζιζάνιον τῆς Νεολαίας* (σοῦ ἔστειλα τὰ ζητηθέντα· μὴ πικράνεσαι!) *Ὀφέλτιον Τρωαδίτην* (περίμενε τὰ ποτελέσματα αὐτὰ θὰ σὲ διδάξουν τί πρέπει νὰ φροντίζῃς περὶ τοῦ διηγήματός σου·) *Ὑπερήφανον Ἵππεα* (τί χαρὰ! νὰ σου ζήσῃ τὸ ἀνεψάκι· βραβεῖον ἔστειλα· ἀλληλογραφία δὲν ἐπιτρέπεται μεταξὺ ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν·) *Σλδ* (δὲν ὀφείλεις κανὲν τετράδιον·) *Χωλὸν Διάβολον* ([ΕΕ] ναί; πρόντι, ἀξίζει ἡ σημερινὴ ἐπιστολή σου· μόνον ποῦ ἦτο ἀρκετὰ δυσανάγνωστος·) *Αὐτόκρατορ* (ἔστειλα·) *Ἐλληνόπαιδα* ([ΕΕ] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς 25 Μαρτίου·) *Κόκκινον Κρίνον* (μόναν θυμωμένη δὲν εἶμαι μαζί σου· διὰ αὐτὸ νὰ εἶσαι βέβαιος· τί συνέβη τώρα δὲν εἰξεύρω· ἴσως νὰ μὴ ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου, ἴσως νὰ ἐβράδυνεν ἡ ἀπάντησις καὶ νὰ ἔχασες τὴν ὑπομονήν· σὺ θὰ ξεύρῃς τώρα καλλίτερα·) *Παμφύλλιον Κόλπον* (τὸ εἶπα τοῦ *Ἀνανίαν* καὶ θὰ ἰδῇ ...) *Κλεῖδα τοῦ Πόντου* (ἔχει καλῶς·) *Μελαχρινὴν Ναυτοπούλαν* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν περιγραφήν·) *Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρου* ([ΕΕΕ] πάρα πολὺ μου ἤρεσεν ἡ περιγραφή σου·) *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* (πολὺ ἐλυπήθην διὰ τὴν ἀσθένειάν σου καὶ ἀνυπομονῶ νὰ μου γράψῃς ὅτι ἔγινες ἐντελῶς καλά· περιμένω τὴν φωτογραφίαν·) *Παιδικὴν Χαρὰν* (τὰς γαμβάνω·) *Πέτραν Σκαρδάλου*, *Ξανθὸν Βοσκὸν* (κ' ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ τὴν φλυαρίαν· καὶ μόνον ὅταν εἶνε ἀνάγκη ἀπαντῶ ἐν ἐκτάσει περὶ τῶν ψυχῶν καὶ πνευμάτων ποῦ μ' ἐρωτᾶς, πιστεύω ὅ,τι πιστεύει ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μας· τίποτε περισσότερον·) *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον* (τὸ ὁποῖον ἔσπειρε καρφίτσες καὶ του ἐφύτρωσαν διακόσια κάγγελα, ὕψους 1 μέτρου, καὶ ἐλπίζει νὰ του μεγαλώσουν ἀκόμη·) *Φερδινάνδον Πῶ* (ἔστειλα· ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ·) Ε. Α. Μ. (τὸ μόνον ποῦ εἰμπορῶ νὰ κάμω, εἶνε νὰ σου δημοσιεύσω μίαν Μικρὰν Ἀγγελίαν περὶ αὐτοῦ. τὴν ὁποίαν γράψε καὶ ὑπολόγισε πρὸς 5 λεπτὰ τὴν λέξιν·) *Χιονοσκεπῆ Ταύγετον*, *Ἰδεῶδες Κουκλάκι*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* (μοῦ ξαναστέλλεις πληροφορίαν, τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσα καὶ καλὰ ποὺ τὸ θυμήθηκα, εἰδεμή ...) *Τόλλον Ὀστίλλιον* (ἔξυπνον τὸ ἐπεισόδιόν πού μου διηγεῖσαι· ἐγέλασα ἀρκετά·) *Σπεῦδε Βραδέως* (δὲν πειράζει·) *Κερκυραίαν Ἀρσακειάδα* (θὰ εἴπω εἰς τὸ *Ἀγριοκάτσικο* ὅτι τὸ ἀσπάζεσαι καὶ τοῦ στέλλεις ὀλίγα πέτρα, διὰ τὴν ἱκανότητα ποῦ εἶχε νὰ ἐννοήσῃ ἀμέσως τὸ ψευδώνυμόν σου·) *Κλέαρχον* (κ' ἐγὼ ἔλεγα ὅτι μ' ἐξέχασες· ποῦ νὰ φαντασθῶ ὅτι εἶσαι ἄρρωστος ... ἀπὸ τὰ συνταγάκι τοῦ *Ἀνανίαν*! περαστικά σου·) *Α. Χαρίτον* (δὲν νομίζεις ὅτι αὐτὴ ἡ πληροφορία, ὅπως τὴν ἔχεις, εἶνε κάπως προσβλητική; καλλίτερα νὰ μὴν τὴν δημοσιεύσω·) *Κῦμα τοῦ Ἰονίου Νῆσον τῶν Φαιάκων*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 *Ἀπριλίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

αἱ Λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 19 Μαΐου.

Ὁ κάτοχος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὑποτίτλου θεοῦ νὰ γράψῃ τὰς λύσεις τῶν αἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

193. Λεξίγριφος.

Μικρὰν πόλιν τῆς Γραφῆς
Μ' ἕνα τρόπον ἐνόνω
Καὶ ἀμέσως ἓν πτηνὸν
Καλλικέλαδον σκαρώνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαρκήσου Βαλδοδένου.

194. Συλλαβόγριφος.

Τρεῖς φθόγγοι συνηντήθη
ἐν τῷ μέσῳ δύο γραμμάτων
Καὶ μ' αὐτὸ ἐφανερώθη
ἓν ἐκ τῶν ἐλαττωμάτων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πεπρωμένου.

195. Στοιχειόγριφος.

Ὡς ἔχω ἂν μάρισης,
Τῆς Ἀφρικῆς μία χώρα·
Ἂν μποκεφαλίσης,
Τὴν γῆν ὀργίζω τώρα.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Β. Οἰκονομοπούλου.

196. Δημῶδες Αἴνιγμα

Πάνω πάνω πίσπιτι,
Κάτω κάτω πίσπιτι.
Ὦ χαρὰ στὸ πισπιτὶ
Πόχ' κοιλιοῦδα φουσκωτή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δόρε-μί.

197. Συλλαβικὸς Ρόμβος.

Στὸ Διάμ. τὸ πρῶτο τάλλο τῆς Εὐρώπης πόλις μία.
Τρίτον ἥρως ποῦ σ' ἀρχαία ἐκστρατεία ἔφη μίσθη.
Στρατηγὸς τὸ τέτρτο μου τέλος, μιὰ ἄνω νυμία,
Καὶ ὁ ρόμβος κατηρτίσθη

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰνάν Ἰκατέ.

198. Πυραμίς.

\+ Οἱ σταυροὶ ἀποτέλοῦν ἀρχαῖον
★ + ★ =Ἀντωνυμία.[στρατηγόν.
★ ★ + ★ ★ =Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
★★★ + ★★★ =Εἶδος σατύρας
★★★★ + ★★★★ =Χώρα τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κλειδὸς τοῦ Ἰόντου.

199—201. Μαγικὸν Ζῷον.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ζῴου κερασφόρου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἔχω - πίστις - ρωδός.

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Τ. Μπόταρη

202. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Λάβε φυτοῦ τὴν κορυφήν, τὴν μέσην ὀρυκτοῦ Στεγανοπόδου τὴν οὐράν, καθὼς καὶ ἐρετεῦ, Συνάρμοσον ἁπλούστατα χωρὶς συνδετικόν Θάποτε ἐ ἔσης παρευθὺς ποτὸν τονωτικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου τῆς Χαρᾶς.

203. Φωνηεντόλειπον.

σν - μρρ - πνς - τ - κλ - γγνν

Ἐστάλ. ὑπὸ Δημητρίου Π. Δ[illegible]

204. Γρῖφος.

ἀς ἀς ο ο
ο μ ε 11
ἀς ἀς ο ο
ἀς ο ο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πειρασμένου Καρχαρία

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ τόμου 6.

66. Πάδος (πᾶ. δός.) — 67. Βόλγας - Ὄλγα. — 68. *Ἀσκληπιός* (Συπία, Κισσός, Λάτος, Ἠλίκος, Πολλάκις, Ἱππίας, Οἴησις.) — 69. Βοῦς - Ὗδος.

70. ΚΑΛΑΜΑΙ — 71. Ὁ πλοῦτος θέλγει τὸν ἄνθρωπον. — 72. Ὁ Μέλης, ἡ μέλισσα. τὸ μέλι. — 73—77. Σαλάμα, χάλαζα, ἄνασσα, θάλασσα, ΙΩΑΝΝΗΣ

Κανᾶς — 78. ΘΗΒΑΙ, ΕΛΑΙΑ, ΠΙΤΟΥ (ΘΕΤις, ΗΛΙος, ΒΑΤΙκανός, ΑΙΟλος, ΙΑΣων.) — 79. Χάρις χάριν τίκτει καὶ ἔρις ἔριν. — 80. Φίλει ὡς μισήσων καὶ μίσει ὡς φιλήσων.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Φιλαχίων Δ. Εὐαγγελίδης ἀναγγέλλει τοῖς φίλοις του ὅτι ἀπεβίωσεν ἐν Ραιδεστῷ τὴν 25 Φεβρουαρίου 1903 ὁ πατήρ του Δημήτριος Παναγιώτου. (Γ—11)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1903.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10ος — **Ἐν Ἀθήναις, 19 Ἀπριλίου 1903** — **Ἔτος 25ον—Ἀριθ. 16**

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' (Συνέχεια)

Αἱ κληματίδες πρὸ πολλοῦ εἶχον ἐξανθίσῃ· ἀλλ' οἱ λεπτοὶ κ' ἐλαφρότατοι ἐκεῖνοι θύσανοι, οἱ ὁποῖοι ἐπέστεφον τοὺς σπόρους, ἐσχημάτιζαν περὶ τὴν κεφαλὴν τῆς νεάνιδος ἀκτινωτὸν ὡς ἀπὸ πτίλα τεφρόχροα.

— Ἔτσι εἶσαι ὡραιοτάτη! ὑπέλαβεν ἡ Αἰμιλία, κατευχαριστημένη ἀπὸ τὴν διακόσμησιν ποῦ ἐπέτυχεν. Ἔπειτα, καθημένη πάλιν:

— Ὅσο ἀξίζει ἡ ἐξοχή! ἀνέκραξεν· ἂν ἡ μαμὰ καὶ τὰ παιδιὰ ἦσαν ἐδῶ, θὰ παρακαλοῦσα τὸν Θεὸν νὰ ζήσω καὶ νὰ ἀποθάνω εἰς τὸ Κιμπασσέτον!

— Ἡ μαμά σου ἴσως ἔλθῃ, γρήγορα, εἶπεν ἡ Χαρά, ἡ ὁποία δὲν ἤξευρε βέβαια τίποτε, ἀλλ' εἶχεν ὡς ἀρχὴν νὰ λέγῃ πάντοτε εὐχάριστα διὰ τὸν ἄλλον.

— Ἄχ, νὰ τὴν προσκαλοῦσεν ἡ γιαγιὰ νὰ ἔλθῃ μὲ τὴν Εὐρυδίκην! εἶπεν ἡ Αἰμιλία. Χθές, ἅμα γύρισα στὸ σπίτι καὶ εἶδε τὰ παγοπέδιλα ποῦ ἀγοράσαμε μαζί, μοῦ εἶπεν: — Ἂν μεταχειρισθῇς ποτὲ αὐτὰ τὰ διαβολοπάπουτσα, θὰ στείλω νὰ φωνάξω τὴ μητέρα σου, διὰ νὰ σοῦ το ἀπαγορεύσῃ.

— Τότε νὰ τὰ μεταχειρισθῇς ἀμέσως, εἶπεν ἡ Χαρὰ γελῶσα.

— Ἄφισε νὰ ἔλθῃ πρῶτα ὁ χειμών, ἀπεκρίθη ἡ Αἰμιλία· εἶνε ἀκόμη μακράν, δυστυχῶς.

Καὶ ὅμως ὁ χειμὼν ἦλθεν πολὺ γρήγορα. Ἀπὸ τὸν Δεκέμβριον, ἡ Αἰμιλία ἠμπόρεσε νὰ ἐγκαινιάσῃ τὰ παγοπέδιλά της. Ὑπῆρχεν, ὄχι μακρὰν τῆς κατοικίας τοῦ πλοιάρχου, ἕνας βάλτος, καμωμένος ἐπίτηδες, θὰ ἔλεγες, διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς νεολαίας τοῦ Κιμπασσέτου. Μόλις ἐπάγωνε, μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι δὲν ἔκαμναν ἄλλο, παρὰ νὰ παγοδρομοῦν ἐπ' αὐτοῦ, ὅλας τὰς ὥρας τὰς ὁποίας εἶχαν ἐλευθέρας. Μὲ τὴν συνήθη της εὐκινησίαν καὶ δεξιότητα, ἡ Αἰμιλία ἐγυμνάσθη εἰς τὴν ἐντέλειαν, καὶ μετ' ὀλίγον ἔτρεχεν, ἐπετοῦσεν ἐπάνω εἰς τὸν πάγον, ὡς ἐὰν εἶχε πτερὰ εἰς τοὺς πόδας της. Δὲν ὑπῆρχε διασκέδασις πού νὰ της ἀρέσῃ περισσότερον. Κανεὶς δὲν ἠμποροῦσε νὰ συναγωνισθῇ πρὸς αὐτὴν κατὰ τὴν ταχύτητα, οὔτε αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ἀδελφοὶ τῶν συμμαθητριῶν της. Μεθ' ὅλα τὰ μακρυὰ των σκέλη, ἡ Αἰμιλία τοὺς ἄφινε πάντοτε ὀπίσω, καὶ διὰ τοῦτο ἐπιτέλους τὴν ἐπωνόμασαν «σιλφίδα τῆς παγοδρομίας.»

Ἀλλοίμονον! Διατὶ ὁ βάλτος νὰ εἶνε τόσῳ πλησίον τῆς οἰκίας τοῦ κυρίου Χώβ, ἡ δὲ κυρία Χὼβ τόσον παράξενη; Ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου της, ἡ γηραιὰ κυρία ἔβλεπε τοὺς παγοδρόμους· ἀλλὰ δὲν τους διέκρινε τόσον καλά, δὲν ἠμποροῦσε νὰ τους ἀναγνωρίσῃ, καὶ ἔζη εἰς διαρκῆ ἀγωνίαν.

— Αὐτὸ τὸ κορίτσι θὰ σκοτωθῇ, ἔλεγε πρὸς τὸν σύζυγόν της.

— Μὰ ὄχι, ὄχι, ἀγαπητή μου, ἀπεκρίνετο ὁ ἀγαθὸς πλοίαρχος· τὰ ἴδια ἐκάμναμε κ' ἐμεῖς στὸν καιρό μας, καὶ ὅμως δὲν ἐσκοτωθήκαμε... νομίζω. Ὅλο τὸ Κιμπασσέτο ἔχει διασκεδάσῃ στὸν ἴδιο βάλτο, πολὺ πρὶν γεννηθῶ, ἀλλὰ ποτέ μου δὲν ἄκουσα κανένα δυστύχημα.

— Ἂν δὲν συνέβη ἀκόμη, εἰμπορεῖ νὰ συμβῇ, ἀντέτεινεν ἡ σύζυγός του· εἶμαι βεβαία ὅτι ὁ πάγος αὐτὸς δὲν εἶνε στερεός.

Τότε ὁ πλοίαρχος, διὰ νὰ τὴν ἡσυχάσῃ, ἐξήρχετο «νὰ κάμῃ ἕνα γυράκι» ἕως τὸν βάλτον, ὁπόθεν ἐπέστρεφε πάντοτε κατενθουσιασμένος μὲ τοὺς ἄθλους τῆς ἐγγονῆς του.

— Ἡ Αἰμιλία τοὺς βάζει ὅλους κάτω! ἔλεγε. Πόσο θὰ γελοῦσες ἂν ἔβλεπες ἐκείνη τὴ χοντρο-Ξένη Γκλίδδινς νὰ σέρνεται κατόπι της. Μοιάζει σὰν γολέττα πού την ρυμουλκεῖ μιὰ βαρκούλα!

Ἡ κυρία Χώβ, διαμαρτυρομένη, ἀνήγειρεν

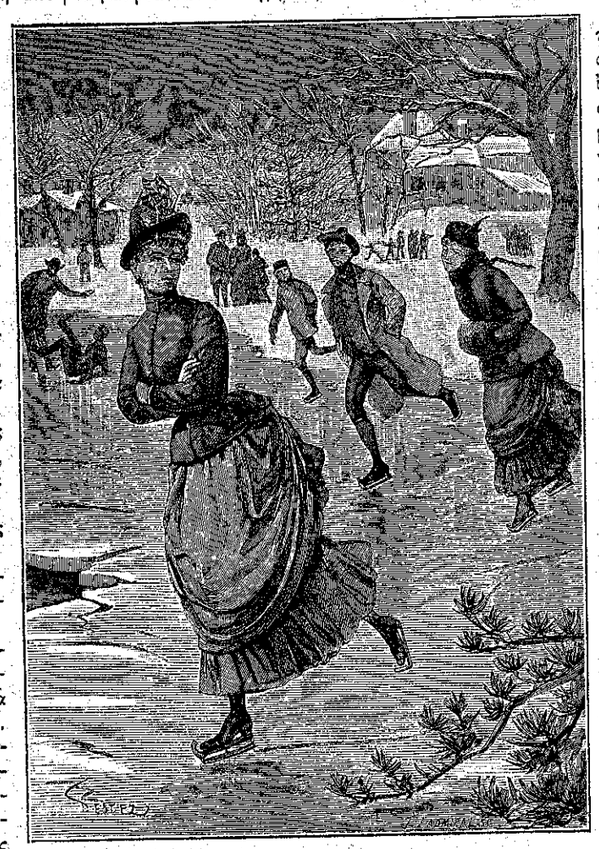

«Ἡ Αἰμιλία τοὺς ἄφινε πάντοτε ὀπίσω.» (Σελ. 121, στήλ. β'.)

ὀφθαλμοὺς καὶ χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν :

— Μὰ σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ἐνθαρρύνῃς ἔτσι τὰ καμώματα αὐτοῦ τοῦ κοριτσιοῦ ; Στὸν καιρό μου, τὰ κορίτσια ἔμεναν στὰ σπίτια των, καὶ δὲν ἀνακατεύοντο εἰς τὰ παιγνίδια τῶν ἀγοριῶν.

— Ἄφισέ την, ἀγαπητή μου, ἀπεκρίνετο ὁ σύζυγός της, αὐτὸ δέν την βλάπτει, ἀπεναντίας· ἐδυνάμωσε καταπληκτικῶς ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ ἦλθεν ἐδῶ.

— Ναί, μὰ θά μου ξαναλθῇ πάλι μὲ κουρελιασμένο φουστάνι ! ἐψιθύρισεν ἡ κυρία Χώδ, διὰ τὴν ὁποίαν μόνον αὐτὸ θὰ ἦτο λόγος ἀρκετὸς διὰ νὰ παγορεύσῃ τὴν διασκέδασιν.

Μίαν ἡμέραν, δὲν ἐκρατήθη :

— Μὲ κάμνεις νὰ τρέμω ἀπὸ τὸ φόβο μου, εἶπε πρὸς τὴν ἐγγονήν της· φθάνει πιά. Δόσε μου τὰ παγοπέδιλά σου, καὶ μή μου ξαναπῇς γιὰ τέτοια παιγνίδια, ποῦ μπορεῖ κανεὶς νὰ σκοτωθῇ μὲ δαῦτα !

Ἡ Αἰμιλία ἀπέμεινε κατάπληκτος. Ὁ πάππος της τὴν ἐπεδοκίμαζε τόσον ἀπροκαλύπτως, ὥστε, μεθ' ὅλα τὰ καθημερινὰ κατηγορητήρια τῆς κυρίας Χὼδ ἐναντίον τῶν παγοπεδίλων, δὲν εἶχε σκεφθῆ ποτὲ ὅτι ἠμποροῦσε νὰ τῆς τ' ἀπαγορεύσῃ ρητῶς. Ἀλλὰ πῶς ; Δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὸ χωρίον οὔτε ἕνα κορίτσι, ποῦ νὰ μὴν ἔχῃ τὰ παγοπέδιλά του καὶ τὸ ἕλκηθρόν του, καὶ ποῦ νὰ μὴ διέρχεται ὅλας τὰς ἐλευθέρας ὥρας εἰς τὸν βάλτον ! Ἀκόμη καὶ τὰ μικρὰ ἐπήγαιναν ἐκεῖ ὅπως τὰ ἄλλα, καὶ κανεὶς ποτὲ δὲν ἀνησύχησε δι' αὐτό. Μόνον λοιπὸν αὐτὴ ἔπρεπε τώρα νὰ κλεισθῇ εἰς τὸ σπίτι, ὑποκύπτουσα εἰς μίαν γεροντικὴν ἰδιοτροπίαν, αὐτή, ἡ ὁποία ἐτρελλαίνετο διὰ τὴν παγοδρομίαν ; Ὄχι ! ἦτο μὰ τὴν ἀλήθειαν πάρα πολὺ σκληρόν !

— Τὸ ἄκουσες ; ἐπανέλαβεν ἡ κυρία Χώδ.

Ἡ δυστυχὴς Αἰμιλία κατέπνιξε τοὺς λόγους, οἱ ὁποῖοι ἀνήρχοντο εἰς τὰ χείλη της, κ' ἔτρεξε νὰ εὕρῃ τὰ παγοπέδιλά της καὶ νὰ τα παραδώσῃ εἰς τὴν γιαγιάν, διότι πικρὰ πεῖρα τὴν εἶχε διδάξῃ ὅτι τὸ καλλίτερον ἦτο νὰ ὑποκύπτῃ χωρὶς ἀντίρρησιν. Ἀλλ' ὁποία θυσία !

— Πολὺ καλά !

Καὶ ἡ κυρία Χὼδ ἐφύλαξε τὰ παγοπέδιλα εἰς ἓν ἐρμάριον, τὸ ὁποῖον ἐδιπλοκλείδωσε μὲ κίνημα θυμοῦ.

Νέα προσβολὴ προσετίθετο εἰς τὴν πρώτην, καὶ ἡ Αἰμιλία δὲν την ἠσθάνθη ὀλιγώτερον . . . Πῶς ; δὲν εἶχε λοιπὸν ἡ μάμμη της ἀρκετὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν χαρακτῆρά της ; δὲν εἰμποροῦσε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι, ἀφοῦ τῆς ἔδιδε μόνη της τὰ παγοπέδιλα, δὲν ὑπῆρχεν ἀνάγκη κλειδώματος, διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ τα μεταχειρισθῇ χωρὶς ἄδειαν ; . . .

Κ' ἔφυγε, φοβηθεῖσα μὴν ἐκραγῇ ...

Ὁ Κάρολος, εἰς τὸν ὁποῖον διηγήθη ἐμπιστευτικῶς τὰ διατρέξαντα, ἐλυπήθη πολὺ καὶ ἠγανάκτησε.

— Τί τα θέλεις ! εἶπεν ἡ Αἰμιλία μὲ μεγαλητέραν φρόνησιν ἀφ' ὅσην εἶχε δείξῃ ἕως τώρα· ἡ γιαγιὰ εἰμπορεῖ νὰ φοβῆται πραγματικῶς δι' ἐμέ, καὶ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ την κατηγορήσω. Ἔγινε τώρα-ὕστερα πολὺ εὐαίσθητη, πολὺ εὐερέθιστη, καὶ φοβοῦμαι μάλιστα μὴν εἶνε ἀσθενής.

— Μὰ πρέπει νὰ εἶνε, ἀφοῦ σᾶς ἀπαγορεύῃ μίαν διασκέδασιν, ἡ ὁποία εἶνε γενικὴ εἰς τὸ Κιμπασσέτον, ἐψιθύρισεν ὁ Κάρολος καὶ μὲ ὕφος περίλυπον προσέθεσε :

— Δὲν θά μου κάμνῃ καμμιὰ εὐχαρίστησι πλέον νὰ παγοδρομῶ, τώρα ποῦ δὲν θὰ ἔρχεσθε καὶ σεῖς.

Ἀπὸ τὴν κρίσιμον ἐκείνην ἐσπερίδα τῆς Χαρᾶς, ὁ Κάρολος ἐλάμβανε μέρος εἰς ὅλας τὰς διασκεδάσεις. Ὁποία διαφορὰ ἀπὸ τὴν μονήρη ζωὴν τοῦ παρελθόντος ἔτους ! Χωρὶς νὰ γνωρίζῃ εἰς τὶ νὰ ἀποδώσῃ τὴν μεταβολὴν αὐτήν, ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχαν δώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν παραμικρὰν προσοχὴν ἕως τώρα, τὸν προσεκάλουν εἰς τὰς συναναστροφάς των.

Ἡ οἰκογένεια Κούρτις προπάντων τὸν ἐπεριποιεῖτο πολύ. Ὁ Γουὶλ Κούρτις τὸν ἤθελε παντοτε μαζί του εἰς τοὺς περιπάτους καὶ εἰς τὰ παιγνίδια, καὶ τοῦτο ἦτο ἀναντιρρήτως πλέον εὐχάριστον παρὰ νὰ μένῃ, ὅπως ἄλλοτε, παράμερα εἰς τὴν γωνίτσαν του.

Ἦτο μαρτύριον διὰ τὴν Αἰμιλίαν νὰ βλέπῃ ἀπὸ τὸ παράθυρόν τής, τὸ ἀκόλουθον Σάββατον, ὅλας τὰς τὰς φίλας νὰ παραδίδωνται εἰς τὴν προσφιλῆ των ἄσκησιν, χωρὶς νὰ εἰμπορῇ καὶ αὐτὴ νὰ ὑπάγῃ . . . Περισσότερα ἀπὸ εἴκοσι μανδήλια ἐκινήθησαν πρὸς τιμήν της. Ἀνταπεκρίθη εἰς τὰς φιλικὰς αὐτὰς ἐκδηλώσεις, ἀναπετάσασα ἀπὸ τὸ παράθυρον τὴν σάρπαν της ὡς σημαίαν, ἀλλὰ δὲν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της, φοβηθεῖσα μήπως ἤθελεν ὑποκύψῃ εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ δανεισθῇ παγοπέδιλα ἀπὸ καμμίαν φίλην της.

Εὐτυχῶς δι' αὐτήν, δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπέλθῃ ἡ τῆξις τοῦ πάγου. Ἦτο πολὺ πιθανὸν ὅτι ὁ βάλτος θὰ ἐπάγωνε καὶ πάλιν, διότι ὁ χειμὼν μόλις εὑρίσκετο εἰς τὰς ἀρχάς του· ἀλλ' ἦτο ἀνακούφισις διὰ τὴν Αἰμιλίαν, νὰ μὴ βλέπῃ ἐπί τινα καιρόν, ἀγόρια καὶ κοράσια παγοδρομοῦντα μὲ τόσην χαρὰν ἐπὶ τοῦ βάλτου . . .

Τὴν ἀκόλουθον ἑβδομάδα, ὁ Κάρολος ἐστάλη ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου Χὼδ εἰς ἕνα οἰκίσκον, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸ δάσος, ἀρκετὰ μακράν, κατὰ τὰ βουνά. Εἶχεν ἐντολὴν νὰ κόψῃ δένδρα καὶ νὰ «κάμῃ ξύλα» πρὸς χρῆσιν τῆς οἰκίας. Ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ διέλθῃ ἐκεῖ ἀρκετὸν μέρος τοῦ χειμῶνος, μαζὶ μὲ ἄλλους ξυλοκόπους, ἐπῆρεν ὁλόκληρον φόρτωμα βιβλίων, τὰ ὁποῖα τῷ ἐδάνεισαν ὁ δικαστὴς Δάβενπορτ καὶ ὁ Γουὶλ Κούρτις, εἶπε δὲ φεύγων εἰς τὴν Αἰμιλίαν, ὅτι θὰ ἐστενοχωρεῖτο «κατὰ τὸ ἥμισυ ὀλιγώτερον» ἀπὸ πέρυσι.

Δὲν συνέβη τὸ ἴδιον καὶ διὰ τὴν Αἰμιλίαν. Τὰ βράδυα προπάντων τῇ ἐφαίνοντο ἀτελείωτα καὶ ἀνυπόφορα. Μὴ ἔχουσα ἄλλην διασκέδασιν ἀπὸ τὸ τίκτ ἀκ τοῦ μεγάλου ὡρολογίου, τὸ γουργοῦρ τῆς γάτας, τὰ μονοσύλλαβα τῆς γιαγιᾶς καὶ τὰ ἐπίσης σπάνια λόγια τοῦ πάππου της, δὲν εἶχεν ἄδικον μὰ τὴν ἀλήθειαν νὰ εὑρίσκῃ τόσον ἀργοκίνητον τὸν καιρόν . . .

Αἱ μόναι συνομιλίαι, τὰς ὁποίας ἔκαμναν κάποτε μεταξύ των οἱ δύο γέροντες, περιεστρέφοντο εἰς ζητήματα χρηματικά, διὰ τὰ ὁποῖα κανὲν ἐνδιαφέρον δὲν εἰμποροῦσε νὰ αἰσθανθῇ τὸ κοράσιον. Τί την ἔμελεν αὐτὴν διὰ τὰς τιμὰς τοῦ σίτου, ἢ διὰ τὴν ἐλάττωσιν τῶν φόρων ; Ἐνόμιζεν ὅτι ἔλεγαν πάντοτε τὰ ἴδια πράγματα, καὶ ἀκούουσα ὁλονὲν νὰ ὁμιλοῦν περὶ «εἰσοδήματος», κατήντησε νὰ βουλόνῃ ταὐτιά της μόλις ἡ μάμμη ἐπελαμβάνετο αὐτοῦ τοῦ θέματος. Οὔτε ὑπῆρχε τρόπος νὰ πηγαίνῃ νὰ βλέπῃ τὴν Χαράν, ὅταν ἐφυσοῦσε τόσον δυνατὸς ἄνεμος, ὥστε ἐξερρίζονε τὰ δένδρα, ἢ ὅταν ἐμαίνετο ἡ βροχὴ κ' ἐλύσσα ἡ χιών. Ἄλλο λοιπὸν δὲν εἶχεν ἡ Αἰμιλία παρὰ τὰ βιβλία της, τὰς πτέριδάς της, αἱ ὁποῖαι ἀνεπτύσσοντο θαυμασίως εἰς τὴν μεγάλην ξυλίνην γάστραν, τὴν ὁποίαν τῇ κατεσκεύασεν ὁ Κάρολος, καὶ τὰς μετὰ τῆς Κας Φὰγγ γραπτὰς συνδιαλέξεις. Αἱ ὧραι παρήρχοντο μελαγχολικαὶ καὶ μονότονοι· ἀλλ' ἐλάμβανεν οὕτω, χωρὶς νὰ το ἐννοῇ, πολύτιμα μαθήματα ὑπομονῆς κ' ἐγκαρτερήσεως, καὶ ὁ καιρός της κάθε ἄλλο ἐπήγαινε παρὰ χαμένος, — ὅπως ἐνόμιζεν.

Ἡ κυρία Χὼδ δὲν ἐφαίνετο διόλου νὰ εἶχεν ἐκτιμήσῃ τὴν εὐπείθειάν της εἰς τὸ ζήτημα τῶν παγοπεδίλων. Καὶ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐγίνετο πλέον ἀπαιτητική. Ἡ Ἐσθὴρ δὲν ἤκουε τὰ πικρά της λόγια· ἀλλὰ διὰ τὴν Αἰμιλίαν ἐχρειάζετο μεγάλη δόσις φρονήσεως ὥστε νὰ μὴν ἐξανίσταται ὁσάκις ἤκουε τὴν γιαγιάν της νὰ την μαλώνῃ διὰ τὸ παραμικρόν. Ἦτο ἄλλως τε φανερὸν ὅτι ἡ αὔξουσα ὑπερευαισθησία τῆς Κυρίας Χὼδ ἦτο σύμπτωμα κάποιας νόσου. Ἡ ὄρεξίς της ἠλαττοῦτο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, καὶ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου της ἦτο τόσον χαλασμένον· ὥστε ἡ Αἰμιλία μίαν ἡμέραν τῆς εἶπε,

— Γιαγιά, πρέπει νὰ κυτταχθῆτε· εἶμαι βεβαία ὅτι πάσχετε.

Εἰς ταῦτα ἡ γηραιὰ κυρία ἀπήντησε θυμωμένη :

— Πολλοὶ ἄνθρωποι θὰ ἔλεγαν ὅτι εἶνε ἄρρωστοι, ἂν ὑπέφεραν ὅσα ἐγὼ παραδείγματος χάριν ἡ μητέρα σου. Ἂν ἦταν στὴ θέσι μου, θὰ ἔπεφτε στὸ κρεββάτι πρὸ πολλοῦ. Ἐγὼ ὅμως . . . δὲν εἶμαι; βλέπεις, τόσο νιανιαρισμένη.

«Διατί νὰ τα ἔχῃ πάντα μὲ τὴν μητέρα μου, ποῦ οὔτε κἂν τὴν γνωρίζει !» ἐσυλλογίσθη ἡ δυστυχὴς Αἰμιλία φεύγουσα, μὲ περίλυπον τὴν ψυχήν· « ἡ καϊμένη ἡ μαμά μου δέν της ἔκαμε ποτὲ τίποτε !»

Ἀλλ' ἡ Αἰμιλία δὲν ἦτο πλέον ἡ φίλερις κόρη τοῦ προηγουμένου ἔτους, καὶ προσέθεσεν :

«Πρέπει νὰ συγχωρῶμεν τοὺς ἡλικιωμένους ὅ,τι καὶ ἂν κάμνουν· ὅταν αὐτὴ θὰ γνωρίσῃ τὴ μαμά, θὰ γνωρίσῃ ὅτι τὴν ἀδίκησε.»

["Επεται συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΑΔΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς *Σοφίας Μάϋ*]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΦΩΛΕΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ι ἔρημοι φωλεαὶ ἐπανεῦρον τοὺς πτερωτούς των ἐνοίκους, αἱ καλαὶ χελιδόνες ἐπέστρεψαν πρὸ πολλοῦ, καὶ τὰ φαιδρά των κελαδήματα γεμίζουν τὸν μυρωμένον ἀέρα. Ἡ ἀνοιξιάτικη αὐτὴ μουσικὴ μ' ἐπαναφέρει εἰς τὸ παρελθόν, μοῦ ὑπενθυμίζει μίαν παλαιὰν ἱστορίαν, μίαν παιδικὴν ἀνάμνησιν, τὴν ὁποίαν θά σας διηγηθῶ.

Κατοικούσαμεν τότε εἰς ἕνα δρόμον, ὁ ὁποῖος, — ὅπως οἱ περισσότεροι τῆς πατρίδος μου, — περιεβάλλετο ἀπὸ ὑψηλά, παμπάλαια καὶ μαυρισμένα σπίτια, μὲ πολὺ γραφικήν, ἀλλὰ καὶ πολὺ μελαγχολικὴν τὴν ὄψιν. Ἀνάμεσα εἰς τὰ μαῦρα αὐτὰ σπίτια, ὑπῆρχε κ' ἕνα λευκόν. Ἦτο νεόκτιστον, μεγαλήτερον καὶ ὑψηλότερον ἀπὸ τὰ ἄλλα, κομψόν, μ' ἐξώστην καὶ μὲ στοάν, σχεδὸν μεγαλοπρεπές.

Λέγουν, ὅτι αἱ χελιδόνες ἀγαποῦν τὰ ἐρείπια, φαίνεται ὅμως ὅτι ἀγαποῦν καὶ τὴν καθαριότητα. Κ' ἐνῷ πρῶτα εἰς τὸν δρόμον ἐκεῖνον δὲν ὑπῆρχε φωλεά, μόλις ἔγινε τὸ καινούργιον σπίτι κ' ἐπρόβαλεν ὁ ὡραῖος λευκός του ἐξώστης, μία οἰκογένεια χελιδόνων,— πολιτισμένη καὶ ἀρχοντικὴ οἰκογένεια χωρὶς ἄλλο, — τὸν ἐξέλεξεν ἀμέσως ὡς . . . οἰκόπεδον. Καὶ ἐκεῖ, εἰς τὴν ἀσφαλεστέραν γωνίαν, ἡ ὁποία ἐσχηματίζετο ἀπὸ τὸν ἐξώστην, τὸ μεσαῖον πέτρινον ὑποστήριγμά του καὶ τὸν τοῖχον τῆς οἰκίας, ἐκτίσθη, μετὰ τῶν φαιδροτέρων ἀσμάτων ποῦ εἰμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε, ἡ πλέον χαριτωμένη χελιδονοφωλεά.

Δὲν εἰμπορῶ νὰ σας περιγράψω τὴν χαρὰν τῶν γειτόνων διὰ τὸ μέγα αὐτὸ γεγονός. Ἡ φωλεὰ ἐκείνη ἐθεωρήθη ὡς εὐλογία τοῦ Θεοῦ, εὐδοκήσαντος ἐπιτέλους νὰ ρίψῃ τὸ βλέμμα καὶ εἰς τὸν σκοτεινόν μας δρόμον ... Τὰ παιδία προπάντων εἴχαμεν ξετρελλαθῆ, κ' ἐπὶ ὥρας, εἴτε ἀπὸ τὸν δρόμον εἴτε ἀπὸ τὰ παράθυρα, ἐμέναμεν ἐκστατικὰ ἀπέναντι τοῦ θαύματος. Ἀλλὰ καὶ οἱ μεγάλοι δὲν ἐπήγαιναν ὀπίσω. Κάτι ὑποδηματοποιοί, — τσαρουχάδες μᾶλλον, — οἱ ὁποῖοι εἰργάζοντο ἀντικρὺ τῆς νέας οἰκίας, ἦσαν κατενθουσιασμένοι μὲ τὴν φωλεάν, κ' ἐνόμιζες ὅτι ἠσθάνοντο ὀλιγώτερον τὸν κόπον τῆς ἐργασίας των, ὑπὸ τὴν θορυβώδη εὐτυχίαν τῆς πτερωτῆς οἰκογενείας. Διότι μετ' ὀλίγον, ἐπρόβαλαν ἀπὸ τὴν φωλεὰν τρία-τέσσαρα κεφαλάκια μὲ ὁλάνοικτα στόματα, καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν δὲν ἔκαμναν ἄλλο οἱ γονεῖς, παρὰ νὰ πηγαινοέρχωνται καὶ νὰ τὰ ταγίζουν. Καὶ οἱ ἀγαθοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι, οἱ χάσκοντες μὲ τόσον εὐτυχὲς μειδίαμα κατὰ τὸν ἐξώστην, θὰ ἦσαν ἱκανοὶ νὰ κάμουν ἔγκλημα, ἂν ποτὲ ἤθελε τολμήσῃ κανένας κακὸς νὰ φθονήσῃ καὶ νὰ καταστρέψῃ τὴν εὐτυχίαν των . . .

Αὐτὸ τὸ ἐνόησα μίαν ἡμέραν, ποῦ ἐγύριζα ἀπὸ τὸ σχολεῖον μ' ἕνα συμμαθητήν μου. Ὁ Παντελῆς δὲν κατοικοῦσεν εἰς τὸν δρόμον μας, ἀλλὰ διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν ἰδικόν του, ἔπρεπε νὰ τὸν περάσῃ. Καὶ δι' αὐτὸ ἐσχολάζαμε μαζί. Ὅταν ἐπερνούσαμεν ἀπὸ τὸ καινούργιο σπίτι, ἐστεκόμεθα ἀρκετὴν ὥραν κάτωθεν τῆς φωλεᾶς. Καὶ ὁ συμμαθητής μου ἐπίσης ἔδειχνε πολὺ ἐνδιαφέρον δι' αὐτήν, — ἀλλὰ πολὺ διαφορετικοῦ εἴδους. Ἡ φωλεὰ τοῦ ἀφύπνιζε τὰ ἄγρια ἐκεῖνα ἔνστικτα, τὰ ὁποῖα τρέφουν μερικὰ παιδιά. Τὸν ἐπείραζε πολύ, — καὶ τὸν ἐπείραζε προπάντων διότι τὴν ἀγαπούσαμεν καὶ τὴν ἐκαμαρόναμεν ὅλοι. Σὰν νὰ ἤθελε νὰ την ἁρπάσῃ, σὰν νὰ ἤθελε νὰ την καταστρέψῃ . . . Καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθὼς ἐπερνούσαμεν ἀπὸ κάτω, δὲν ἐβαστάχθη :

— Νάχα ἕνα καλάμι ψηλό, — μοῦ εἶπε, — νάν της δώσω, νάν της δώσω...

Καὶ ὕψωσε τὸ χέρι του πρὸς τὴν φωλεάν, καὶ τὸ ἐκίνησε ὡς νὰ ἐκρατοῦσε πραγματικῶς τὸ καλάμι, καὶ τὸ προσωπάκι του ἔλαβεν ἔκφρασιν κακίας, ποῦ δὲν θά την λησμονήσω.

Ἀλλὰ οἱ τσαρουχάδες τὸν ἄκουσαν. Ἐγούρλωσαν τὰ μάτια των φοβερὰ καὶ τοῦ ἐφώναξαν :

— Γιὰ κόπιασε ! . . γιὰ πάρε τὰ μοῦτρά σου ! . .

— Θὰ καλοπεράσῃς ! . .

Κ' ἕνας τοῦ ἔδειξεν ἀπειλητικῶς τὸ βαρὺ ὀρειχάλκινον ἐργαλεῖον, μὲ τὸ ὁποῖον ἔκτυποῦσε τὰ πετσιά . . .

Ὁ Παντελῆς ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν κ' ἔσπευσε νὰ πομακρυνθῇ . . . Ἐσκοτείνιασε τὸ πρόσωπόν του, καὶ ὡς τὴν ὥραν ποῦ ἐχωρίσθημεν, δὲν εἶπε λέξιν. Ἔβραζεν ἀπὸ μέσα του. Ἡ πρόκλησις, ἡ ἀπειλή, — ὅπως κάποτε συμβαίνει εἰς τὰ παιδιά, — τοῦ ἐγέννησε πεῖσμα. Καὶ ἡ κακὴ ἰδέα πού του ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ κεφάλι, τοῦ ἐκαρφώθη ἐκεῖ καὶ τοῦ ἔγινεν ἀπόφασις.

Ἔτσι ἐξηγῶ τώρα τὸ κίνημά του. Διότι τὸ ἴδιον ἐκεῖνο βράδυ, ἀφοῦ ἔκλεισε τὸ ἐργαστήρι κ' ἔφυγαν οἱ τσαρουχάδες, καὶ ὁ δρόμος μας ἐβυθίσθη κατὰ τὸ σύνηθες εἰς τὴν ἐρημίαν καὶ εἰς τὸ σκότος, ὁ Παντελῆς ἦλθε μ' ἕνα ψηλὸ καλάμι κ' ἐδοκίμασε νὰ κρημνίσῃ τὴν φωλεάν...

Ἀλλὰ δὲν εἶχε κατορθώσῃ τίποτε ἀκόμη, ὅταν τὰ ξεφωνητά του ἀνεστάτωσαν τὴν γειτονιάν. Οἱ ἄνθρωποι ἐπετάχθησαν ἔξω ἔντρομοι.

— Τὸ μάτι μου ! ἐξεφώνιζεν ὁ Παντελῆς, τὸ ματάκι μου !

— Μὰ τί ; . . . πῶς ; . . . ποιὸς σ' ἐκτύπησε ; . . . Μὲ τὸ καλάμι ;

— Ὄχι . . . τὸ μάτι μου ! . . . μ' ἐκουτσούλισε τὸ χελιδόνι ! . . .

Τὸν ὡδήγησαν ἀμέσως εἰς τὸ Φαρμακεῖον, ὅπου τὸν παρέλαβεν ἕνας ἰατρός . . . Τὸ μάτι του ἐκινδύνευσε νὰ χαθῇ, ἀλλ' ἐσώθη, ἀφοῦ ὑπέφερεν ὅσον τοῦ ἄξιζε. Καὶ οἱ ἀγαθοὶ τσαρουχάδες ἀπηλλάχθησαν οὕτω ἀπὸ τὴν ἐνόχλησιν νὰ ἐκδικηθοῦν αὐτοὶ τὸν ἐπιβουλευθέντα τὴν εὐτυχίαν των.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σας ἐξηγήσω πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα. Φαντάζεσθε βέβαια, ὅτι μὲ τὸ πρῶτον κτύπημα τοῦ καλαμιοῦ, τὰ χελιδόνια ἐξεπέταξαν φοβισμένα, καὶ καθὼς ὁ Παντελῆς εἶχε τὰ μάτια του σηκωμένα, ἡ φυσικὴ ἐκείνη ἐκδήλωσις τοῦ τρόμου . . . τὸν εὗρεν ἀκριβῶς εἰς τὸ μάτι. Σύμπτωσις, θὰ εἰπῆτε. Ἀλλὰ δι' ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος βλέπει παντοῦ καὶ πάντοτε τὸν δάκτυλον τῆς Θείας Προνοίας, σύμπτωσις δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον ποτέ, — οὔτε ὅταν ἀνταμείβεται κατὰ θαυμάσιον τρόπον ὁ καλός, οὔτε ὅταν τιμωρῆται ἐπίσης ὁ κακός.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΕ'.

Ἔφθασαν κ' αἱ διακοπαί. Ὁ Τάκης καὶ ὁ Τοτός, γιὰ δυὸ μῆνες, θὰ ξεκουρασθοῦν καὶ ἀπὸ τὰ μαθήματα καὶ ἀπὸ τὰ στρατιωτικὰ γυμνάσια.

Τώρα διαβάζουν γιὰ διασκέδασι. Ἀλλὰ τί ἄρα γε νὰ εἶνε αὐτὰ τὰ βιβλία, πού τους ἀρέσουν τόσον καί τα διαβάζουν μὲ τόση προσοχὴ κ' εὐχαρίστησι;

Καὶ τὶ ἄλλο εἰμπορεῖ νὰ εἶνε παρὰ τόμοι τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων» καὶ τῆς « Βιβλιοθήκης» της;

Εἰς ἕνα ἀπὸ αὐτούς, θὰ διαβάσουν μεθαύριο καὶ τὴν ἰδική τους ἱστορία. Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ χαροῦν πολὺ ποῦ ζωγραφίζεται ἐκεῖ, ὅπως τῆς ἀξίζει καλά, ἡ ἐξαδελφούλα των Λιλίκα καὶ δὲν θὰ δυσαρεστηθοῦν καθόλου ποῦ εἴπαμε καὶ γιὰ μερικὰ ἐλαττώματά των, γιατὶ τώρα πιὰ ἐδιορθώθηκαν. Ὅσο γιὰ τὴν ἀμοιβαίαν ἀδελφικὴν ἀγάπην των, αὐτὴ ἐξακολουθεῖ καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ. Διατηροῦν ἀκόμη καὶ τὰ προτερήματά των, καὶ θὰ τα διατηρήσουν.

Τελοσπάντων τώρα εἶνε τόσον καλὰ παιδιά, πὸῦ εἰμποροῦν νὰ γίνουν παράδειγμα καὶ διὰ τὰ τωρινὰ ἀδέλφια των καὶ διὰ τὰ μέλλοντα, — εἴτε δίδυμα εἴτε ὄχι.

(Τέλος) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Οἱ μαῦροι. — Ἡ σιδηρᾶ προσωπίς. — Ἡ χάρις τοῦ Μοραμπέ.— Ταξείδιον εἰς τὸ ἐσωτερικόν. — Ἡ μανιόκα. —Κακὸς σύντροφος.— Φεῦδι ψητό.

Τὰς πρώτας ἡμέρας, ὁ Ἀνδρῖκος ἐτριγύρισε τὴν πόλιν μαζὶ μὲ τὸν κ. Βιλλιέρ. Εἰς κάθε βῆμα σχεδὸν ὁ Ἐπιθεωρητὴς εὕρισκεν εὐκαιρίαν κάτι νὰ διδάσκῃ τὸν μικρόν του προστατευόμενον, ὁ ὁποῖος πάλιν ἐπῆρε θάρρος καὶ δὲν ἔπαυε τὰς ἐρωτήσεις. Ἀλλὰ ἴσα ἴσα αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία ποῦ ἔδειχνε πάντα νὰ μανθάνῃ, ἔκαμνε τὸν κ. Βιλλιὲρ νὰ ἐνδιαφέρεται δι' αὐτὸν περισσότερον.

Σιγὰ-σιγὰ ὡμίλησαν γιὰ ὅλα τὰ πράγματα. Ἔτσι ὁ Ἀνδρῖκος ἔμαθε τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς. Ἔμαθεν ὅτι ὁ πρῶτος Εὐρωπαῖος, ποῦ ἐπάτησε τὸ πόδι του εἰς τὴν Βραζιλίαν, τὸ 1500, ἦτον ἕνας πορτογάλος, ὀνομαζόμενος Γιαννὲζ Πινζών. Ἔμαθεν ὅτι τὸ Ρίον Ἰανέιρον ἐκτίσθη ἀπὸ τοὺς Πορτογάλους τὸ 1556, ὅτι το ἐπῆραν οἱ Ὀλλανδοὶ τῷ 1640, ἀπὸ αὐτοὺς ὁ βασιλικὸς οἶκος τῆς Βραγαντίας, καὶ ἔπειτα τὸ ἐκυρίευσεν ὁ γάλλος Δυγκουαὶ Τρουέν, τὸ 1711.

Ὅταν ὁ μικρὸς μοῦτσος ἤκουε νὰ λέγουν διὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὰ κατορθώματα κανενὸς μεγάλου θαλασσινοῦ,ὡς ὁ Τρουέν, ἡ καρδία του ἐξεχείλιζεν ἀπὸ ἐνθουσιασμόν· ᾐσθάνετο ἐπιθυμίαν νὰ διαπρέψῃ καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέραν, καὶ συγχρόνως λύπην, διότι ἴσως ἦτο ἀνίκανος.

— Παιδί μου, τοῦ ἔλεγε τότε ὁ κ. Βιλλιέρ· νὰ συλλογίζεσαι μόνον τὴν τακτικήν, τὴν καθημερινήν σου ἐργασίαν. Κάθε φορὰν ποῦ πρόκειται νὰ κάμῃς κάτι, ἐρώτα τὴν συνείδησίν σου καὶ κάμνε το ὅπως σοῦ λέγει αὐτή. Τὸ ἴδιο ἔκαμνε καὶ ὁ Τρουὲν καὶ ὅλοι οἱ τίμιοι ἄνθρωποι ὅλων τῶν χωρῶν καὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν.

Ἀπὸ ὅλα τὰ νέα πράγματα ποῦ ἔβλεπεν ὁ Ἀνδρῖκος, ἡ θέα τῶν μαύρων δούλων τοῦ ἔκαμνε τὴν ζωηροτέραν ἐντύπωσιν.

Οἱ δυστυχισμένοι μαῦροι, μισόγυμνοι, κουρελιασμένοι, ἐγύριζαν εἰς τοὺς δρόμους φορτωμένοι βαρειά, κ' ἐδέρνοντο καὶ ὑβρίζοντο ὡς κτήνη. Κ' αἱμάτωνεν ἡ καρδιὰ τοῦ παιδιοῦ ὅταν ἔβλεπεν αὐτὴν τὴν ἀποκτήνωσιν.

Μίαν ἡμέραν, κάποιος ἀνταποκριτὴς τοῦ κ. Βιλλιέρ,—ὁ σενιὸρ Φαραώ,— τοῦ ἔστειλεν εἰς τὸ σπίτι διάφορα πράγματα, μ' ἕνα μαῦρον, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἦτο σκεπασμένον μὲ μίαν μάσκαν, δεμένην ἀπὸ πίσω μὲ ἀλυσίδα.

Τὴν προσωπίδα αὐτὴν τὴν μεταχειρίζονται συχνά, διὰ νὰ ἐμποδίζουν τοὺς μαύρους νὰ τρώγουν χῶμα. Πραγματικῶς, μερικοὶ πάσχουν ἀπο μίαν ἀσθένειαν στομαχικήν, ἡ ὁποία τοὺς κάμνει νὰ τρώγουν χῶμα καὶ κάρβουνον, καὶ ὅταν τοὺς ἀφήνουν ἐλευθέρους νὰ ἱκανοποιοῦν τὴν παθολογικὴν αὐτὴν ὄρεξιν, γρήγορα ἀποθνήσκουν.

Μεταχειρίζονται ἀκόμη τὴν προσωπίδα καὶ ὡς ὄργανον τιμωρίας, ὡς βασανιστήριον, ἀλλ' αὐτὸ συμβαίνει σπανίως. Ἐν τούτοις αὐτὸ εἶχε πάθει ὁ μαῦρος, περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλοῦμεν. Εἶχεν αὐθέντην πολὺ κακόν, πολὺ σκληρὸν καὶ ἀπάνθρωπον πρὸς τοὺς δούλους του.

Μίαν ἡμέραν ποῦ ἐκτυποῦσε μὲ κλωτσιὲς τὸν υἱόν τοῦ μαύρου, — ἕνα παιδάκι ὀκτὼ-δέκα χρόνων, — ὁ δυστυχισμένος πατέρας ὑπήκουσεν εἰς τὴν φωνὴν τῆς καρδιᾶς του καὶ ἠθέλησε νὰ ὑπερασπισθῇ τὸ παιδί του. Ἀντίστασις κατὰ τῆς ἐξουσίας! Ἀμέσως ἐδέθη κ' ἐμαστιγώθη ἀνηλεῶς.

Ὁ σενιὸρ Φαραὼ ἠμποροῦσε νὰ τὸν καταδικάσῃ εἰς θάνατον· ἀλλὰ δὲν ἐνοοῦσε νὰ χάσῃ ἕνα δοῦλον τόσο ρωμαλέον καὶ ἔξυπνον ὡς ὁ Μοραμπέ. Τοῦ ἐχάρισε λοιπὸν τὴν ζωήν, ὄχι ἀπὸ φιλανθρωπίαν ἀλλ' ἀπὸ συμφέρον. Τὸν ἐξεδικήθη ὅμως ἀκόμη πλέον σκληρότερα, διότι κάθε φορὰν ποῦ ἐπέβαλλε τόσας μαστιγώσεις, ὅσας ὁ δυστυχὴς ἠμποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ χωρὶς νὰ ἀποθάνῃ, καὶ συγχρόνως τὸν κατεδίκασεν εἰς τὸ φοβερὸν βασανιστήριον τῆς προσωπίδος.

Ἐνῷ ὁ κ. Βιλλιὲρ ἐξήταζε τὰ πράγματα πού του εἶχε φέρῃ, ὁ μαῦρος διηγήθη τὴν ἱστορίαν του εἰς τὸ ναυτόπουλο, ἡ ἡλικία τοῦ ὁποίου τὸν ἐνθυμίζε τὸ παιδί του.

Ὅταν ὁ Μοραμπὲ ἔφυγεν, ὁ Ἀνδρῖκος ἄρχισε νὰ τριγυρίζῃ τὸν Ἐπιθεωρητήν, μὲ ὕφος παιδίου ποῦ θέλει νὰ ζητήσῃ κάτι ἀλλὰ δὲν τολμᾷ. Ὁ κ. Βιλλιὲρ τὸν ἐννόησε.

— Μὰ τί ἔχεις; τὸν ἠρώτησε.

Ὁ Ἀνδρῖκος διηγήθη τὴν ἱστορίαν τοῦ Μοραμπέ.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ κ. Βιλλιέρ.

— Μὰ νά . . . ὁ σενιὸρ Φαραὼ λέγει καὶ ξαναλέγει ὅτι ὅλο του τὸ σπίτι εἶνε στὴ διάθεσί σας . . .

— Ἔπειτα;

— Ἂν του ἐζητούσατε χάρι γιὰ τὸν Μοραμπὲ, θά σάς την ἔδιδε . . .

— Κατεργάρη! ἀπήντησεν ὁ κ. Βιλλιέρ, χαϊδεύων τὸ κεφάλι τοῦ Ἀνδρίκου.

Αὐτὸς ἐννόησεν ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἦτο τελειωμένη, καὶ τὰ μάτια του ἔλαμψαν ἀπὸ χαράν.

Πραγματικῶς τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὁ κ. Βιλλιὲρ τὸν ἔστειλεν εἰς τοῦ σενιὸρ Φαραώ, καὶ ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποῦ ἀπήντησεν εἰς τὴν αὐλὴν ἦτο ὁ Μοραμπέ . . . ἀλλὰ χωρὶς μάσκαν!

Ὁ δοῦλος ἔτρεξεν εἰς τὸν Ἀνδρῖκον, ἐγονάτισε καὶ τὸν εὐχαρίστησε θερμότατα.

— Ἂν ποτὲ ὁ μικρὸς ἄσπρος μὲ χρειασθῇ, τοῦ εἶπεν, εἶμαι ὅλος δικός του!

Ὁ Ἀνδρῖκος ἐχάρη πολὺ ποῦ ἔβλεπε τὸν δυστυχῆ μαῦρον ἐλεύθερον τοὐλάχιστον νὰναπνέῃ, ἀλλὰ δὲν ἐφαντάσθη ὅτι ὁ Μοραμπὲ ἠμποροῦσε ποτὲ νὰ του φανῇ χρήσιμος.

Ἐντούτοις ὁ Ἐπιθεωρητὴς ἑτοιμάζετο νὰ ταξειδεύσῃ εἰς τὸ ἐσωτερικόν. Ἐπειδὴ μέρος τοῦ ταξειδίου θὰ ἐγίνετο διὰ θαλάσσης,ὁ πλοίαρχος τοῦ προσέφερε τὴν μεγάλην ἄκατον τοῦ πλοίου, καὶ ὡς πλήρωμα τοῦ ἔδωκε τοὺς καλλιτέρους ναύτας τοῦ Ζὰ ν-Μ π ά ρ τ. Ἐννοεῖται ὅτι μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν ὁ Τζανῆς, ὁ Νορζὲκ καὶ ὁ Φλατάκ. Ὁ Ἀνδρῖκος ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰκολουθήσῃ τὸν κ. Βιλλιέρ, μολονότι αὐτὸς ἐδίσταζε νὰ τὸν πάρῃ, διότι ἐφοβεῖτο τοὺς πυρετούς, ποῦ κάμνουν θραῦσιν εἰς τὴν Βραζιλίαν.

Τὴν ἄκατον θὰ ἐκυβερνοῦσεν ὁ κ. Ναθαναὴλ Γκανφλέ, ὁ πλέον φρόνιμος, ἀκριβὴς καὶ σιωπηλὸς ἀξιωματικὸς ποῦ ἀπήντησε ποτὲ εἰς τὰ τόσα ταξείδια του ὁ κ. Βιλλιέρ. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἰατρὸς τοῦ Ζὰ ν-Μ π ά ρ τ, ὁ κ. Μάρκελλος Γκωτιέ, ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰκολουθήσῃ τοὺς ἐκδρομεῖς.

Τίποτε σπουδαῖον δὲν συνέβη εἰς τὸ ταξεῖδι. Τὸ βράδυ ἐβγῆκαν εἰς τὴν μικρὰν πόλιν Σὰν-Ζουὰν, (Ἅγιος Ἰωάννης), ἡ ὁποία ἀπέχει ἐπάνω-κάτω 40 λ έ γ κ ο υ α ς ἀπὸ τὸ Ρίον-Ἰανέϊρον. Ἡ βραζιλιανὴ λ έ γ κ ο υ α ἰσοδυναμεῖ μὲ 1600 μέτρα.

Ὁ κ. Βιλλιέρ, ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ὁ ἰατρὸς ἐκοιμήθησαν εἰς ἕνα ξενοδοχεῖον, — ἂν εἰμπορῇ νὰ ὀνομασθῇ ξενοδοχεῖον ἕνα παλιόσπιτο, ἀκάθαρτον, ὅπου δὲν εὕρισκε κανεὶς οὔτε νὰ φάγῃ οὔτε νὰ πιῇ.

Ἐβεβαίωσαν τὸν κ. Ἐπιθεωρητὴν ὅτι ὁ δρόμος ἦτο ἀσφαλής. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ μαῦροι μ α ρ ρ ό ν ο ι (δραπέται) εἶχαν καταφύγῃ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, ὁ κ. Βιλλιὲρ ἐσκέφθη ὅτι ἦτο φρόνιμον νὰ συνοδευθῇ καὶ ἀπὸ μερικοὺς ἀνθρώπους του.

Τὸ ἴδιο βράδυ ποῦ ἔφθασεν εἰς τὸ Σὰν-Ζουὰν, ἔδωκε διαταγὴν νὰ του φέρουν μουλάρια διὰ τὴν ἐπαύριον. Καὶ πρωὶ πρωὶ ἐξεκίνησαν.

Ἡ συνοδεία ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸν Τζανῆν, τὸν μπάρμπα-Ξυδᾶτον, τὸν ἀχώριστόν του Φαφλατάκ, ἕνα δόκιμον, τὸν Ἀνδρῖκον καὶ τὸν Βερνάρδον Λουβιέ. Ἐλησμόνησα νὰ σας εἰπῶ ὅτι καὶ ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἀπετέλει μέρος τοῦ πληρώματος τῆς ἀκάτου. Δέν του ἔκαμαν αὐτὴν τὴν χάριν ἐξ αἰτίας τῆς καλῆς του διαγωγῆς· ἀπεναντίας ὁ πλοίαρχος εἶχε πολλὰ παράπονα ἐναντίον του· ἀλλὰ ἴσα-ἴσα τὸν ἐξαπέστειλε, διὰ νὰ τον γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν συναναστροφὴν μερικῶν παληανθρώπων, πού τους ἐγνώρισεν εἰς τὸ Ρίον-Ἰανέϊρον.

Διὰ νὰ μή τον ἀργοπορήσουν οἱ πεζοί, κ'ἐξ αἰτίας τῆς φοβερᾶς ζέστης, ἡ ὁποία ἠμποροῦσε νὰ βλάψῃ τ ο ὺ ς ἀνθρώπους του, ὁ κ. Βιλλιὲρ εἶχε παραγγείλῃ μουλάρια καὶ ἄλογα δι' ὅλους. Ἀλλὰ οἱ ναυτικοὶ δὲν εἶνε συνήθως καλοὶ καβαλάριδες, καὶ ἡ ἱππασία εἰς τὴν ἀρχὴν τοὺς ἐδυσκόλευσεν.

« Ἐγονάτισε καὶ τὸν εὐχαρίστησε θερμότατα.» (Σελ 125,στήλ. α'.)

Ὁ Φαφλατὰκ ὅμως ἐδήλωσεν ὅτι καβαλικεύει καλλίτερα καὶ ἀπὸ Κένταυρον. Τοῦ ἔδωσαν ἕνα μεγάλο ζῷον κολοβόν, κοκκαλιάρικον, μὲ ἀνήσυχα αὐτιά, τὰ ὁποῖα ἐκρατοῦσε πάντοτε ὀπίσω,—σημεῖον δυπιστίας καὶ παραξενιᾶς. Ἀλλ' ὁ Φαφλατὰκ δὲν ἐσκοτίζετο γιὰ τέτοια συμπτώματα. Ἔκαμε νὰ καβαλικεύσῃ . . . τὸ ἄλογον ἐχρεμέτισε καὶ ὀπισθοχώρησε.

— Μὰ γιατὶ τὸ πιάνεις ἀριστερᾷ; τοῦ ἐφώναξεν ὁ Ξυδᾶτος.

— Ἔτσι μάρέσει ἐμένα, ἀπεκρίθη ὁ Φλατάκ. Εἶνε ἡ μέθοδός μου... ὁλωσδιόλου δική μου... Ἐγὼ τὴν ἐπινόησα.

Ἀλλὰ τὸ ἄλογον, τὸ ὁποῖον δὲν ἤξευρε τὸς νέας μεθόδους, ἐθεώρησε τὸ πρᾶγμα ὡς προσβολὴν προσωπικήν. Ἄρχισε νὰ στριφογυρίζῃ, διὰ νὰποφύγῃ τὸν ἀδέξιον καβαλάρην, καὶ συγχρόνως ἐσήκονε τὸ κεφάλι καὶ το ἔσειε μὲ ὕφος ἀδαμάστου πείσματος.

— Τοῦ κάκου! ἐφώναξεν ὁ Φαφλατάκ· ἄς τα, γιατὶ δὲν περνοῦν αὐτὰ σ' ἐμένα. Θὰ σε καβαλικέψω, ποῦ νὰ πετάξῃς ὡς τοὺς οὐρανούς!

Καὶ πραγματικῶς, μὲ κίνημα ἐπιτυχημένον, κατώρθωσε νὰ πηδήσῃ καὶ νὰ σταθῇ ἐπάνω εἰς τὴν ράχην τοῦ ἀλόγου, ἀλλὰ ποῦ νὰ καβαλικεύσῃ! Ἀπὸ τὴ μιὰ μερὶὰ τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴν ἄλλην τὰ πόδια...ἔμοιαζε μὲ σακκὶ στάρι πεταγμένο ἐκεῖ ἐπάνω. Καὶ τὸ χειρότερον εἶνε, ποῦ τὸ ἄλογον ἄρχισε νὰ τρέχῃ καὶ νὰ κλωτσᾷ μανιωδῶς . . .

Ἐπιτέλους ὁ Φλατὰκ κατώρθωσε νὰ καθήσῃ εἰς τὴν σέλλαν, ἀλλὰ τοῦ ἐστάθη ἀδύνατον νὰ φθάσῃ τοὺς ἀναβολεῖς (σκάλες), διότι ἦσαν πολὺ χαμηλὰ γιὰ τὸ ἀνάστημά του. Κ' ἐνῶ ἔφευγε, κρατούμενος μὲ πόδια καὶ μὲ χέρια καὶ βλασφημῶν τὸ ζῷόν του,ἄλλαι,παρόμοιαι

σκηναὶ διεδραματίζοντο ἀπὸ πίσω του.

Ὁ Βερνάρδος εἶχε ξετρυπώσῃ, — ἄγνωστον ἀπὸ ποῦ, — ἕνα πελώριον σπηροῦνι καὶ τὸ εἶχε δέσῃ στερεὰ εἰς τὸ παπουῦτσι του. Ὁ ὁδηγὸς τὸν ἐσυμβούλευε νὰ το βγάλῃ, ἀλλ' ὁ μικρὸς ἀπαντοῦσε μὲ ἀστεῖα κ' ἐπιτέλους τὸ ἐκράτησε.

Εἴτε διότι τὸ μουλάρι δὲν ἀγαποῦσε τὰ σπηρούνια, εἴτε διότι τοῦ ἐφάνη παράξενον νὰ σπηρουνίζεται μόνον ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἄρχισε νὰ κλωτσᾷ. Ἄφοβος καὶ εὐκίνητος, ὁ Βερνάρδος ἐκρατήθη καλὰ 'στὴν ἀρχή· ἀλλά, καθὼς ἐπολεμοῦσε νὰ σταθῇ στὴ σέλλα, δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰ διευθύνῃ τὰ πόδια του. Ὅσον ἐπαράδερνε τὸ μουλάρι, τόσον τὸ σπηροῦνι ἐχώνετο εἰς τὸ κρέας του· δὲν ἦταν τρόπος αὐτὸς διὰ νὰ ἡσυχάσῃ τὸ ζῶον. Ἐπιτέλους ἔφυγε μὲ μεγάλον καλπασμόν, καὶ ὁ Βερνάρδος, διὰ νὰ μὴ πέσῃ, ἐκρατεῖτο ἀπὸ τὸ χαλιναρι, ὅπως ἀπὸ κανένα σχοινὶ τοῦ πλοίου, ὅταν εἶνε τρικυμία!

Ὁ δυστυχὴς Νορζέκ, χωρὶς νὰ πταίῃ εἰς τίποτε, ἔγινε θῦμα τοῦ κατηραμένου σπηρουνιοῦ. Τὸ μουλάρι τοῦ Βερνάρδου ἦτο ὁ πιστότερος σύντροφος τοῦ ἰδικοῦ του, καὶ δι' αὐτό, μόλις ἔφυγε τὸ ἕνα, ἀμέσως ἔτρεξε καὶ τὸ ἄλλο κατόπι του. Πρέπει νὰ εἴπωμεν, διὰ νὰ σώσωμεν τὴν τιμὴν τοῦ ναύτου, ὅτι ἐτράβηξε τόσον δυνατὰ τὸ χαλιναρι, ὥστε τὸ κομμάτι ἔμεινε στὰ χέρια του. Καὶ μὴ ἔχων τότε κανένα μέσον διὰ νὰ κυβερνήσῃ τὸ ζῷόν του, ἔσκυψεν ἐμπρὸς κ' ἐπιάσθη μὲ τὰ δύο χέρια ἀπὸ τὴν χαίτην του, — καὶ εἰς αὐτὴν τὴν κωμικοτραγικὴν στάσιν τὸν εἶδαν οἱ ἄλλοι ταξειδιῶται νὰ χάνεται ἀπὸ τὰ μάτια των.

Μετὰ μίαν ὥραν τοὺς ηὗραν καὶ τοὺς τρεῖς εἰς τὸ ἴδιον μέρος καὶ εἰς τὴν ἴδιαν συμφοράν: Ὁ Φλατὰκ ἦτο καβισμένος κ' ἔτριβε τὰ γόνατά του. Ὁ Βερνάρδος, ποῦ τυ μουλάρι τὸν εἶχε πετάξῃ ἐπάνω εἰς κάτι ἀγκάθια, εἶχε τὸ πρόσωπον καταξεσχισμένον. Ὅσον διὰ τὸν Ἐυδᾶτον, αὐτὸς εἶχε πέσῃ μὲ τὴν ράχην καὶ δὲν εἶχε κτυπήσῃ πολύ. Ἐντούτοις, καθὼς ὡμιλοῦσε, ἐπασπατεύετο, ἐτρίβετο, καὶ ἀπὸ τοῦτο εἰμποροῦμεν νὰ συμπεράνωμεν ὅτι δὲν ἔμεινε καὶ αὐτὸς χωρὶς ἀβαρίας.

— Εἶσαι τυχερός, καημομίρη, ἔλεγε πρὸς τὸν Βερνάρδον, ποῦ ἔπαθαν τέτοια χάλια τὰ μοῦτρά σου!

— Εὐχαριστῶ! ἐψιθύρισεν ὁ Βερνάρδος.

— Εἰδεμὴ θὰ σ' ἐσκότωνα ἐγώ!

— Εἰς τὰς διαταγάς σου! ἀπεκρίθη ὁ μοῦτσος, ἀποφεύγων ἐμφανῶς μ' ἐπιτηδειότητα τὴν ρωμαλέαν χεῖρα τοῦ ναύτου, ἡ ὁποία διηυθύνετο πρὸς ταὐτιά τοῦ μὲ διαθέσεις ἐχθρικάς.

Βαρυνθεὶς τὰ θέλγητρα τῆς ἱππασίας, ὁ μπάρμπα-Ἐυδᾶτος ἀπεφάσισε νὰ μὴν καβαλικεύῃ παρὰ ὅταν ἐκουράζετο πολύ. Τὸ περισσότερον διάστημα ἐπήγαινε πεζὸς κ' ἔτραβοῦσεν ἀπὸ πίσω του τὸ μουλάρι, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν ἀκολουθοῦσε μὲ μεγάλην προθυμίαν. Κάθε τόσον, ὁ ναύτης θυμωμένος ἐγύριζε πρὸς τὸ ζῷον καὶ του ἔλεγε σοβαρώτατα:

— Βρὲ ἀκαμάτη! δέν σου φθάνει πού σε ρυμουλκῶ; μὴ θέλῃς, μάτια μου, νὰ σε πάρω καὶ 'στὴν ἀγκαλιά μου;

— Μὰ πῶς θέλεις νὰ σου ἀποχριθῇ; τοῦ ἔλεγε τότε ὁ Φαφλατάκ· ξέρει γαλλικά; μίλησέ του πορτογαλικά!

Ἐντούτοις αὐτὸς εἶχε πάρῃ τὴν ἀπόφασιν νὰφεθῇ ἐντελῶς εἰς τὴν καλὴν διάθεσιν τοῦ ἀλόγου του, κ' ἔτσι ἐπήγαιναν καὶ οἱ δύο πρὸ πολλοῦ εἰρηνικώτατα.

Ὅσον διὰ τὸν φίλον μας Ἀνδρίκον, αὐτός, ὅπως οἱ περισσότεροι χωρικοὶ τῆς Κάτω-Βρεττάνης, ἤξευρεν ὀλίγην ἱππασίαν. Ἐκύτταζε πῶς ἔκαμνεν ὁ κ. Γκωτιέ, ὁ ἰατρός, ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ καλὸς καβαλάρης, κ' ἐπροσπαθοῦσε νὰ τον μιμῆται. Καὶ αὐτὸς παρετήρησε τὰς προσπαθείας τοῦ μικροῦ μούτσου.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Alfred de Bréhat]

ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

15

Ὅπου μοῦ βάζουν τὰ... λορνιόν!

Σήμερα πάλι δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ σᾶς γράψω τίποτε. Ἐσιχάθηκα καὶ τἀλογοπαίγνιά μου καὶ ὅλα . . . Καὶ διὰ νὰ ξαναρχίσω,—ποιὸς ξέρει πότε,— πρέπει νὰ μοῦ περάσῃ πρῶτα αὐτὴ ἡ ἐντύπωσις.

Ξεύρετε τί συνέβη; Κατὰ κακήν μου τύχην, ἐπῆγα κ' ἐγὼ προχθὲς εἰς τοὺς Ἱππικοὺς Ἀγῶνας τοῦ Φαλήρου. Καὶ ὅταν εἶδα ἐκείνας τὰς παρελάσεις τῶν ἱππέων, καὶ τὰ κυνηγητά, καὶ τὰς ὑπερπηδήσεις τῶν ἐμποδίων, καὶ εἰς τὸ τέλος τὴν καδρίλλιαν, τὴν ὁποίαν ἐχόρευσαν ἐπάνω εἰς τὰ ἄλογα,—ἔμεινα ἔκθαμβος καὶ εἶπα:

— Κακόμοιρε Ἀνανία! Αὐτὰ εἶνε τὰ σωστά, τὰ ἀληθινά, τὰ πραγματικὰ Ἀ λ ο γ ο π α ί γ ν ι α. Ὕστερ' ἀπ' αὐτά, τὰ δικά σου δὲν θὰ πιάσουν χαρτωσιά. Σώπασε λοιπὸν καὶ ἡσύχασε, τοὐλάχιστον ἕως νὰ λησμονηθοῦν.

Αὐτὴν τὴν φοράν, βλέπετε, δὲν μοῦ ἔβαλαν ἁπλῶς τὰ γυαλιά, ἀλλά. . . τὰ λορνιόν,—κάτι παμπάλαια λορνιόν, ξεχαρβαλωμένα, ποῦ μοῦ τα ἐδάνεισεν ἡ Κυρὰ-Μάρθα, διὰ νὰ παρακολουθήσω τοὺς Ἀγῶνας.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ

Α'.

Ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ μεγάλου πλατάνου τῆς αὐλῆς, εἰς τὸ σχολεῖον, ἡ Μαρία συνομιλεῖ μὲ τὴν διδασκάλισσαν.

Ἡ μικρὰ Μαρία ἀγαπᾷ πολὺ τὸς ἐρωτήσεις. Ἐρωτᾷ δι' αὐτό, ἔπειτα δι' ἐκεῖνο, ἔπειτα πάλιν δι' ἄλλο, τόσον ζωηρὰ εἶνε ἡ ἐπιθυμία της νὰ μανθάνῃ. Καὶ ἀφοῦ κάμῃ τὴν ἐρώτησιν, ἀκούει τὴν ἀπάντησιν μὲ τὴν μεγαλητέραν προσοχήν.

Συνομιλεῖ μὲ τὴν διδασκάλισσαν.

« Τί ὡραῖος ποῦ εἶνε ὁ ἥλιος! λέγει. Μόλις κάμω νὰ τὸν κυττάξω, θαμβόνομαι, καὶ πρέπει ἀμέσως νὰ κλείσω τὰ μάτια. Πῶς ἤθελα νὰ ξεύρω τί πρᾶγμα εἶνε ὁ ἥλιος!

— Νὰ σοῦ το. πῶ, παιδί μου. Ὁ ἥλιος εἶνε σφαῖρα πυρίνη, ποῦ καίει ἀνέκαθεν, ἀφότου ἔγινεν ὁ κόσμος. Μία σφαῖρα ἀπὸ φωτιά, πολὺ-πολὺ μεγάλη.

— Πόσο μεγάλη; σὰν τὸ λιθάρι τοῦ μύλου;

— Πολὺ πιὸ μεγάλη ἀπὸ τὴ μυλόπετρα, πολὺ πιὸ μεγάλη ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά μας, πολὺ πιὸ μεγάλη ἀπὸ τὸ χωριό μας, πολὺ πιὸ μεγάλη ἀπὸ ὁλόκληρη τὴ γῆ!

— Πιὸ μεγάλη ἀπὸ τὴ γῆ, ποῦ τὸ μάτι δὲν βρίσκει ἄκρη ποτέ;

— Ναί, παιδί μου, πιὸ μεγάλη, καὶ τόσο πολύ, ποὺ δὲν εἰξεύρω πῶς νὰ σὲ κάμω νὰ τὸ ἐννοήσῃς. Ἄκουσε ὅμως. Φαντάσου ἕνα σπυρὶ σιτάρι, καὶ τρία σακκιὰ γεμάτα σιτάρι. Τὸ ἕνα σπυρὶ εἶνε ἡ γῆ, τὰ τρία γεμάτα σακκιὰ εἶνε ὁ ἥλιος.

— Πώ, πώ, τί μεγάλος! Τότε λοιπὸν πρέπει νὰ εἶνε πολὺ πολὺ μακρυὰ ἀπὸ ἐδῶ, διὰ νὰ μᾶς φαίνεται ἔτσι μικρός.

— Βέβαια, πολὺ μακρυά. Ἕνας σιδηρόδρομος, ποῦ νὰ τρέχῃ πενῆντα μίλλια τὴν ὥρα καὶ νὰ μὴ στέκεται νύκτα - μέρα, θὰ ἐχρειάζετο τριακόσια πενῆντα χρόνια διὰ νὰ φθάσῃ ἀπὸ ἐδῶ εἰς τὸν ἥλιον!

— Περίεργο πρᾶγμα. Μὰ δὲν μοῦ λέτε, εἰς τί χρησιμεύει ὁ ἥλιος;

— Ὁ ἥλιος, παιδί μου, εἶνε ἡ ζωὴ τοῦ κόσμου. Αὐτὸς μᾶς χαρίζει φῶς καὶ θερμότητα. Αὐτὸς ἔκαμε νὰ φυτρώσουν τὰ φύλλα τοῦ πλατάνου, ποὺ μας σκιάζει. Αὐτὸς ὡριμάζει τὸ σιτάρι, τὰ σταφύλια καὶ ὅλους τοὺς καρποὺς τῆς γῆς. Ὁ ἥλιος μᾶς φωτίζει, μᾶς θερμαίνει, μᾶς τρέφει καὶ μᾶς ζωογονεῖ.

— Καὶ ποῖος τὸν ἔκαμε τὸν χρυσὸν αὐτὸν ἥλιον;

— Ὁ Θεός, παιδί μου, ὁ παντοδύναμος καὶ παγάθαθος Θεός! Αὐτός, ἐκ τοῦ μηδενός, ἀπὸ τὸ τίποτε,

ἐδημιούργησε τὸν ἥλιον, τὴν δόξαν, τὴν λαμπρότητα, τὴν ζωὴν τοῦ κόσμου τούτου! »

Καὶ ἡ Μαρία σιωπᾷ σκεπτική, πολὺ σκεπτική.... Θέλει νὰ συγκρατήσῃ, νὰ χαράξῃ καλὰ εἰς τὸν νοῦν της, τὰς μεγάλας ἀληθείας, τὰς ὁποίας ἤκουσεν...

Ἡ Μαρία ἐρωτᾷ διὰ νὰ διδάσκεται, εἶνε περίεργη διὰ νὰ μανθάνῃ. Ἡ περιέργειά της εἶνε ἐπαινετή, αἱ ἐρωτήσεις της εἶνε ἄξιαι ἀπαντήσεως· Ἀλλ' ὑπάρχει καὶ ἄλλου εἴδους περιέργεια, ἡ ὁποία εἶνε ἐλάττωμα, - κ' ἐλάττωμα κάκιστον.

Περὶ αὐτοῦ θὰ ὁμιλήσωμεν μεθαύριον.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μίμη, λέγει ἡ θεία πρὸς τὸν ἀνεψιόν της, σήμερα τὴ νύκτα, στὶς 12, θὰ γίνῃ ἔκλειψις· κύτταξε νὰ μὴ χάσῃς αὐτὸ τὸ θέαμα!

Τὴν ἐπιοῦσαν:

— Εἶδες τὴν ἔκλειψι, Μίμη;

— Δὲν βαρύνεσαι, καϊμένη θεία! δὲν εἶδα τίποτε· μόνο ποῦ ἀγρύπνησα περασμένα μεσάνυκτα . . . Ἀκριβῶς ἐκείνη τὴν ὥρα ἄρχισε νὰ χάνεται τὸ φεγγάρι, καὶ ποῦ νὰ διακρίνῃ κανεὶς μέσα σὲ τέτοιο σκοτάδι!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σπίθας-Τίνας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΔΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΑ ΝΕΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΜΑΣ

Τὸν «Τάκην καὶ Τοτὸν» ποῦ τελειόνει σήμερον, θὰ διάδεχθῇ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου «**Ὁ γῦρος τοῦ κόσμου**» ἕνα θαυμάσιον μυθιστορηματάκι διὰ πολὺ μικρὰ καὶ διὰ πολύ... μεγάλα παιδιά, ἐξυπνότατον, μὲ πλῆθος εἰκόνων, τὸ ὁποῖον θὰ διαρκέσῃ μέχρι τέλους τοῦ ἔτους.

Τὸ δὲ «Ναυτόπουλο» μόλις τελειώσῃ, θὰ το διαδεχθῇ τὸ νεώτατον μυθιστόρημα τοῦ Ἰουλίου Βὲρν «**Τὰ παραμύθια τοῦ Καβιδουλίνου**», περὶ τοῦ ὁποίου θὰ σας εἴπω ἐν καιρῷ.

ΜΙΑ ΔΩΡΕΑ

Πολὺ εὐτυχεῖς θὰ εἶνε οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι τῶν Σχολείων τῆς Ζαγορᾶς. Εἶδα καὶ ἐγὼ κ' ἐθαύμασα, ἐκτεθειμένην εἰς τὸ ἐνταῦθα κατάστημα τοῦ «Συλλόγου πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων», τὴν μεγάλην συλλογὴν πινάκων Ζωολογικῶν καὶ Ἱστορικῶν, ἡ ὁποία ἠγοράσθη ὑπὸ τοῦ ἐκ Ζαγορᾶς φιλοπάτριδος ὁμογενοῦς κ. Ἀλεξ. Βόλτου, διὰ νὰ σταλῇ, δῶρον πολυτίμον, εἰς τὰ Σχολεῖα τῆς πατρίδος του. Πόσον θὰ γίνεται τερπνὸν τὸ μάθημα τῆς Ζωολογίας καὶ τῆς Ἱστορίας μὲ αὐτοὺς τοὺς ὡραιοτάτους πολυχρώμους πίνακας, τοὺς παριστάνοντας τὰ πράγματα μὲ τόσην ζωηρότητα καὶ μὲ τόσην ἀκρίβειαν! Οἱ ἱστορικοὶ πίνακες μάλιστα θὰ ἠμποροῦσαν νὰ χρησιμεύσουν καὶ εἰς τὰ Γυμνάσια. Τὰ ἀρχαῖα νομίσματα, τὰ ἀρχαῖα σπίτια, τὰ ἀρχαῖα θέατρα, τὰ ὅπλα, τὰ πλοῖα, τὰ ἐνδύματα, τὰ ἔπιπλα, τὰ σκεύη, ὅλα τὰ ἔχουν αὐτοὶ οἱ Πίνακες. Καὶ τὸ καθὲν μὲ τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικήν του ὀνομασίαν! Ἂν μακαρίζω τώρα τοὺς μαθητὰς τῆς Ζαγορᾶς, ἀλλ' ἐμακάρισα πρῶτα τοὺς μαθητὰς τῶν εὐρωπαϊκῶν σχολείων, — οἱ πίνακες αὐτοὶ εἶνε γερμανικοί, — οἱ ὁποῖοι διδάσκονται τὰ ἑλληνικὰ πράγματα πολὺ καλλίτερα ἀπὸ ἡμᾶς ποῦ εἴμεθα Ἕλληνες! Δι' αὐτὸ ἕνας τελειόφοιτος γερμανικοῦ γυμνασίου, εἰξεύρει περισσότερα ἑλληνικὰ — κ' ἑλληνικὰ μόνον; — ἀπὸ ἕνα τελειόφοιτον τοῦ Πανεπιστημίου μας.

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΗΣ ΔΙΔΠΛΑΣΕΩΣ

Σήμερον ἔχω νὰ εὐχαριστήσω τοὺς φίλους μου, ὅσοι μοῦ εὐχήθησαν τὸ Χριστὸς Ἀνέστη μὲ ὡραίας Πασχαλινὰς κάρτας. Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὰς ἀγαπητάς μου *Ζαππεῖδα* καὶ *Ζίναν*, αἱ ὁποῖαι μοῦ ἔστειλαν τὰς ὡραιοτέρας. Εἶνε ἀπὸ τὰ εἰκονογραφημένα καὶ μηχανικὰ ἐκεῖνα Δελτάρια ποὺ τα ζουλᾷς καὶ φωνάζουν, σὰν κάποια ἀγιοβασιλειάτικα παιγνίδια. Ἐσταυροκοπεῖτο ἡ Κυρὰ-Μάρθα ὅταν τὰ εἶδε καὶ ἔλεγε: «Θεέ μου! πόσα θὰ ἰδοῦν ἀκόμη τὰ μάτια μου!»

Ὡραιοτάτας πολυτελεῖς κάρτας μοῦ ἔστειλαν οἱ ἑξῆς: *Ἐρμιόνη Ξανθοπούλου*, *Ἤγεμὼν τοῦ Φωτός*, *Ἑλληνικὴ Ψυχή*, *Κάκια*, *Παλλὰς καὶ Γιαννάκης Δράκος*.

Εἰκονογραφημένα δὲ ταχυδρομικὰ Δελτάρια, κομψότατα, οἱ ἑξῆς: *Ἄριστος Ποδηλάτης*, *Ἀθῶα Καρδία*, *Ξενιτευμένη Σιωπή*, *Α. Σ. Σκαμπουλος*, *Εὐφυὴς Βλάξ*, *Στέλλα* καὶ *Νότης Παπαδόπουλος* (τὸν ὁποῖον εὐχαριστεῖ καὶ ὁ Ἀνανίας,) *Γεράσιμος Νεόφυτος*, *Εὐαγ. Κοντογούρη*, *Δ. Γ. Δαϊσπόρος*, *Ἀσπὶς τῆς Ἀθηνᾶς*, *Λευκὴ Μαργαρίτα*, *Ζήσης Λ. Χρυσοχοΐ*, *Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* καὶ *Πέτρα Σκανδάλου*.

Τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους τοὺς ἀγαπητούς μου ἀπὸ καρδίας καὶ τοὺς εὔχομαι καὶ τοῦ χρόνου. Ἂν καθυστέρησε καμμία κάρτα εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον, θὰ την ἀναφέρω εἰς τὸ προσεχές.

Πλημμύρα ἐπιστολῶν καὶ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα. Τὰ παιδιὰ ἐπωφελήθησαν τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα διὰ νὰ γράψουν εἰς τὴν ἀγαπητήν των Διάπλασιν. Τὸς ἀνέγνωσα μὲ χαρά μου, ἀλλὰ μὲ λύπην μου δὲν θὰ ἠμπορέσω νὰ ἀπαντήσω εἰς ὅλας. Αὐτὸ πλέον τὸ εἰξεύρετε καὶ ἀπὸ ὅλας ἑορτασίμους . . . γραμματοπλημμύρας. Τὸ δὲ δυσάρεστον εἶνε ὅτι σήμερον ἴσα-ἴσα ἔχω εἰς τὴν διάθεσίν μου ἐλάχιστον χῶρον δι' Ἀλληλογραφίαν. Κατ' ἀνάγκην λοιπὸν αἱ ἀπαντήσεις μου θὰ περιορισθοῦν εἰς τὸ γλυκὺ φιλάκι.

Δὲν ἔρριψα τὰς λύσεις σου εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων, ὡς ἐφοβήθης, *Ἀϊ Λάϊφ τῆς Νεαπόλεως*, διότι ὁ ὑπηρέτης σου, ἀντὶ νὰ μοῦ τας φέρῃ ἐπάνω, «τὰς ἔρριψεν εἰς τὴν ἡμετέραν θύραν, ἐντραπεὶς νὰ εἰσέλθῃ προκειχωρηκυίας οὔσης τῆς ὥρας·» διατὶ τὰ λὲς τόσῳ βαθειά; Ἐγὼ θὰ ἔγραφα: «τὰς ἔρριψεν εἰς τὴν θύραν τοῦ Γραφείου σου, ἐντραπεὶς νὰ εἰσέλθῃ, ἐπειδὴ ἦτο ἀργά.» Δὲν εἶνε ἀπλούστερα καὶ καλλίτερα; Ἰδέ, παραδείγματος χάριν, πόσον διαφορετικὰ γράφει ἡ *Ψάνα-Ἀούλα*: «. . . . Ἔπειτα δὲν εἶμαι κ' ἔξυπνη σὰν τὸν Ἀνανία, ποῦ ὅλῳ καὶ βρίσκει ἀλογοπαίγνια· μόνον πολὺ τὸν παρακαλῶ νὰ μὴν ξεχάσῃ τὴν 13 Κυριακὴν καὶ μᾶς τὴν κάμῃ πάλι στὸ χρόνο, γιατὶ τότε πιὰ νὰ μὴ σταθῇ πουθενά.» Ὄχι, ὄχι, ἡ Κυριακὴ φέτος θὰ γίνῃ γρήγορα.

«Παρετήρησα πάντοτε, — μοῦ γράφει ἡ *Φιλόπατρις Ἰὰς* περὶ Διαγωνισμῶν, — ὅτι ἐκεῖ ὅπου νομίζω ὅτι ἐπέτυχα, δὲν κάμνω τίποτε, καὶ ἀλλοῦ πάλιν μοῦ ἔρχονται ἀπροσδόκητα . . .» Αὐτὴν τὴν παρατήρησιν πιστεύω νὰ ἔκαμαν ὅλοι οἱ διαγωνιζόμενοι. Ὅσον διὰ τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὴν τάξιν τῆς διανομῆς τοῦ φύλλου, κατωρθώθη, διότι φέτος ἔλαβα τὴν πρόνοιαν νὰ τυπώνω τὰ φυλλάδια ἀπὸ πολυ ἑνωρίς. Ἔτσι προφθαίνω πάντοτε τὰ Ταχυδρομεῖα τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Καλλάμινον τῆς Ζακύνθου καὶ *Ἄσμα Νηρηΐδος*, μεγάλη μου τιμὴ καὶ εὐχαρίστησις νὰ ἔλθετε ὅποτε θέλετε. Ὁ ἐνθουσιασμὸς διὰ τὸ σῆμα δὲν ἔπεσε, καθὼς λέγετε, ἀπεναντίας ὅλοι τὸ περιμένουν ἀνυπομόνως. Ἔπαυσα ὅμως τὴν περὶ αὐτοῦ συζήτησιν, διότι ἀρκετὰ ἐβάσταξε.

Αὐτὰ τὰ ὡραῖα λόγια μοῦ γράφει ὁ *Φάρος τῆς Κορίνθου*. [Ε] ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται εἰς τὴν Κρήτην: «Κάθε φορὰν ποῦ θὰ ἔλθῃ Ταχυδρομεῖον καὶ θὰ ἰδῶ τὸν διανομέα νὰ μου φέρῃ τὸ φύλλον σου, πετῶ ἀπὸ τὴν χαράν μου, καὶ μου φαίνεται ὡσὰν ἕνα γράμμα πού μου στέλνει ἡ Μεγάλη Πατρίδα μας, μὲ χίλια παραγγέλματα νὰ γίνουμε καλὰ παιδιὰ καὶ νὰ την τιμήσουμε!»

Βεβαίως, *Ἱππότα τοῦ Μεσαίωνος*, ἡ Α. Β. Ὑψηλότης, ὁ πρίγκιψ Χριστοφόρος ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε συνδρομητής μου «τιμῶν τὸ περιοδικόν μας» ὡς γράφει. Καὶ πάντοτε φυλάττει μετὰ στοργῆς τὰ φυλλάδια, καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους τὰ δένει εἰς τόμον.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Γάτον τῆς Ἀνατολῆς* (Φ. Ζ. ἀπ' ὅσα προτείνεις, αὐτὸ μοῦ ἐφάνη τὸ χαρακτηριστικώτερον· κ' ἐγὼ συμφωνῶ ὅτι οἱ ἐν Τουρκίᾳ ἑλληνόπαιδες, καὶ μάλιστα οἱ φοιτῶντες εἰς τὰ σχολεῖα, πρέπει νὰναμιγνύουν ὅσῳ τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερα τουρκικὰ εἰς τὴν ὁμιλίαν των· ἀλλ' ἡ συνήθεια, βλέπεις, δύσκολα πολεμεῖται·) καὶ *Νεραντζάκι τῆς Ἄνδρου* (Χ. Χ. Χ. ἐκ τῶν δύο προτιμωμένων, αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον· ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 12ον.)

Ἀλλαγαὶ ψευδωνύμων: *Κρητικὸν Λεμόνι* (τὸ ἄλλο ποῦ ἤθελες, δὲν εἶνε ἀκόμη ἐντελῶς ἐλεύθερον· πρὸ ὀλίγου ἀκόμη τὸ ἄφισεν ἕνας φίλος μου καὶ θὰ ἐπήρχετο σύγχυσις· δὲν πειράζει ὅμως· ὅλα τὰ κρητικὰ προϊόντα εἶνε ἐπίσης ὡραῖα . . .) καὶ *Ἀττικὴν Μυρσίνην* (Κ. εἰς τὴν πόλιν σας ἔχω εἰκοσιεπτὰ μόνον συνδρομητάς· δὲν νομίζεις ὅτι εἶνε ὀλίγοι διὰ τόσῳ ἀνθηρὰν ἑλληνικὴν παροικίαν;)

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι: τὸ *Νεραντζάκι τῆς Ἄνδρου* ἀσπάζεται τὴν *Ἀλλοπρόσαλλον* καὶ τὴν *Μυστηριώδη Φύσιν*. — ὁ *Γάτος τῆς Ἀνατολῆς* εὔχεται εἰς τὴν *Ζουλέϊκαν*, τὴν ὁποίαν γνωρίζει καὶ προσωπικῶς, καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὸ νέον της στάδιον· — ἡ *Ἀμυδρὰ Λάμψις* εὐχαρίστως πληροφορεῖ τὴν *Ἀλκυονίδα* ὅτι διαμένει ἐν Πάτραις, καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ τῆς φανερώσῃ κ' ἐκείνη τόνομά της δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· ἡ αὐτὴ ἀναμένει τὰ δελτάρια τῆς *Χρυσοπτέρου Ἀλκυόνος*. — ἡ *Ὄχθη τοῦ Σηκούάνα* χαιρετᾷ τὸ *Ἀταβύριον Ρόδον*, τὸ ὁποῖον γνωρίζει· — ἡ *Θερινὴ Βροχὴ* χαιρετᾷ τὸν *Κατεργαράκον* καὶ τὴν *Κόρην τοῦ Στρυμῶνος* ἐκ μέρους μιᾶς φίλης της· — ὁ *Ζαχαρένιος Ἄνθρωπος* πληροφορεῖ τὸν *Γιαμτσιμτσόκον* ὅτι ἔμαθε τελοπάντων τί θὰ πῇ τὸ ψευδώνυμόν του (στραγαλατζῆς) καὶ περιμένει τὰ στραγάλια πού του ὑπεσχέθη· — τὸ *Ἄλσος τῆς Κηφισιᾶς* πληροφορεῖ τὸ *Ἀϊ-Λάϊφ τῆς Νεαπόλεως* ὅτι τόστε θὰ τοῦ στείλῃ Μ. Μυστικά, ὅταν τοῦ εἴπῃ τάχιστα του· — τὸ *Κυκλάμινον τῆς Ζακύνθου* καὶ τὸ *Ἄσμα Νηρηΐδος* ἀσπάζονται τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*· — ὁ *Μεγιστεὺς* ἀσπάζεται τὸν *Ἀπ τότην τοῦ Μεσαίωνος*· — ἡ *Ἑσπερία Αὔρα* δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς *Αὔρας τοῦ Ἠηλίου* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν της· — ὁ *Ὑποκόμης τῆς Βραζελώνης* ἀσπάζεται τὸν *Κουασιμόδον*, καὶ πληροφορεῖ τὴν *Ροδίαν Κυνηγέτιδα* ὅτι τοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ τῆς φανερώσῃ τόνομά του· — τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* χαιρετᾷ τὸν *Πασίμαχον*, τὸν ὁποῖον πληροφορεῖ ὅτι ἔχει καὶ δεύτερον ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἐορτάζει τὴν 23 Ἀπριλίου· — ὁ *Πύργος Ἀϊφελ* χαιρετᾷ τὴν *Αὔραν τῆς Κερκύρας* καὶ τὴν *Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς*, τὰς ὁποίας γνωρίζει· — ὁ *Ἱππότης τοῦ Μεσαίωνος* ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ *Μέλλοντος Δοκίμου* δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· — ὁ *Ποῖος Εἶμαι* ἀσπάζεται τὸν *Πύργον Ἀϊφελ*· — ὁ *Θαλασσινὸς Ζωγράφος* ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ *Πρίγκιπος* τῶν *Ἀθηνῶν*

δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν·—ὁ *Κλάδος Ἐλαίας* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸ *Κεντρί, Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* καὶ *Σὶρ-Ἰὰ-Φαλουλζ*· — ἡ *Διονυσιὰς Πηγὴ* ζητεῖ τὴν διαμονὴν τῆς *Δουλίσσης τῶν Σαλόων*, καὶ τὸ ὄνομα τῆς *Ἀεροναυτοπούλας* δι' ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ἡ *Ἀθῶα Καρδία* μὲ τὸ *Ἔρημον Ὀρφανὸν* καὶ *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα*· — ὁ *Χειμωνιάτικος Ἥλιος* μὲ τὸν *Διάβολον Ἑσπερινόν, Σερπαντὲν* καὶ *Ἀγνὸ Περιστεράκι*· — ἡ *Κυρία μὲ τὰς Καμελίας* μὲ τὸν *Δελαμόλ, Φιλοπάτριδα Ἰάδα, Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς, Πρίγκιπα τῶν Ἀθηνῶν* καὶ *Τζιριτζάντζουλαν*· — ὁ *Δέων τῆς Χαιρωνείας* μὲ τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* καὶ *Ὠρίωνα*· — ὁ *Κόκκινος Κρῖνος* μὲ τὴν *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν, Αὔραν τοῦ Πηλίου* καὶ *Χαλκιδέα Λιμοκοντόρον*· — τὸ *Ἐνδοξον Μεσολόγγιον* μὲ τὴν *Νεράϊδαν τῶν Δασῶν, Λευκὸν Κρῖνον, Φιλοπάτριδα Ἰάδα* καὶ *Ἀσπόγονον τοῦ Νέστορος*· — ὁ *Βοσκὸς τῆς Ροδόπης* μὲ τὴν *Αὔραν τῆς Κερκύρας, Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν, Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς, Ἀντιγόνην* καὶ *Τραγιάσκαν*· — ὁ *Χιοροσκεπὴς Ταύγετος* μὲ τὸν *Δωρητὴν τῶν Ὀνείρων* καὶ *Ὀλύμπιον Ἀγῶνα*· — ἡ *Ἐσμεράλδα* μὲ τὴν *Ζουλεΐκαν*· — τὸ *Ἰδεῶδες Κουκλάκι* μὲ τὸ *Τσιριμπιριμπίμ* καὶ *Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*· — ἡ *Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου* μὲ τὴν *Πικραμένην Καρδούλαν, Ἀνεμώνην τῶν Πατησίων* καὶ *Γλυκύλαλον Ὄρνον*· — τὸ *Σπεῦδε Βραδέως* μὲ τὸν *Κόντε Ραπανάκη* καὶ *Κεντρί*· — ἡ *Νῆσος τῶν Φαιάκων* μὲ τὴν *Λάτριδα τοῦ Ὠραίου* καὶ *Ἑσπερίαν Αὔραν*· — τὸ *Κῦμα τοῦ Ἰονίου* μὲ τὴν *Θερινὴν Βροχήν*· — ἡ *Παιδικὴ Χαρὰ* μὲ τὸν *Γιαμτσιμτσίκον, Μικρὰν Βιολίστριαν, Αὔραν τῆς Κερκύρας* καὶ *Ἀϊ Δάϊφ τῆς Νεαπόλεως*· — ἡ *Κελαϊδίστρα* μὲ τὸν *Μεγιστέα, Ἔρρικα* καὶ *Ἀκρίταν*· — ὁ *Ἀετὸς τῆς Ἐρήμου* μὲ τὸν *Χωλὸν Διάβολον, Ὑψιπέτην Ἀετόν, Παλλικάρι τῆς Φακῆς, Χορεύμενην Καρδούλαν* καὶ *Ἀκτὴν τῶν Σπετσῶν*· — ὁ *Παρήγορος Ἄγγελος* μὲ τὸν *Κουασιμόδον, Μυστηριώδη Φύσιν, Κωπηλάτιδα Κύθηρον, Μή με Δημόνει* καὶ *Ἀθῶαν Καρδίαν*· — ἡ *Τσιγγαρέλλα* μὲ τὸ *Τρελλόπαιδο τῶν Ἀθηνῶν, Κωπηλάτιδα Κύθηρον, Χωλὸν Διάβολον, Μικροῦλαν Πατριωτίαν* καὶ *Κουασιμόδον*· — ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος* μὲ τὴν *Κατσαρομάλλων, Βράχον τῆς Ντραμπάτοβας, Πρῶα τοῦ Σουλίου, Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν* καὶ *Κόρην τοῦ Δάλα*· — τὸ *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ* μὲ τὸ *Κεφαλόθρυσον, Λαμπρὸν Πιανίστα, Καρυάτιδα, Κὺρ-Μέντιον* καὶ *Κρηναῖον Ἄνθος*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ *Διάπλασις* πρὸς τοὺς φίλους της: *Ξανθὸν Βοσκὸν* (ἡ σπορὰ τοῦ ἁλατιοῦ εἶνε παλαιὰ ἱστορία· ὁ Ἀνανίας μάλιστα ἰσχυρίζεται, ὅτι τώρα τὸ ἁλάτι δὲν γίνεται πλέον ἀπὸ ἁλυκές, ἀλλ' ἀπὸ ἁλατιές·) *Ἀμυδρὰν Λάμψιν* (ἔχει καλῶς·) *Χειμωνιάτικον Ἥλιον* (μὰ λησμονεῖς λοιπὸν ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε ἄναρχος; δὲν ἔχει ἀρχήν, δὲν ἔχει τέλος· θὰ ὑπάρχῃ πάντοτε καὶ δὲν ὑπῆρξεν ἐποχή, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν ὑπῆρχεν· ἴσως αὐτὸ δὲν εἴμπορεῖς νὰ το ἐννοήσῃς τελείως· ἀλλὰ δὲν πταίεις σύ, πταίει τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, τὸ ὁποῖον εἶνε ὀτελές·) *Ὀχθὴν τοῦ Σηκουάνα, Θερινὴν Βροχὴν* ([ΕΕ] ἔχω ὑπ' ὄψει μου δύο ἐπιστολάς σου· ἡ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς 25 Μαρτίου μοῦ ἤρεσε πολύ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἄλλη ὡραία·) *Ζαχαρένιον Ἄνθρωπον* (νὰ γελάσω διότι ἤσουν ἄρρωστος, μ' αὐτὸ δὲν εἶνε ἀστεῖον! νὰ φυλάγεσαι διὰ νὰ μὴν ἀρρωσταίνῃς) *Ἄλσος τῆς Κηφισιᾶς* (τῶρα ἀραιὰ θὰ μου γράψῃς σύ;) *Καυστικὸν Ἥλιον, Ἰωάννην Π. Μίχαν* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά·) *Μεγιστέα* (δὲν ἐπροκήρυξα φέτος Διαγωνισμὸν Ραπτικῆς· ὅταν θὰ προκηρύξω, θὰ ἰδῇς τί πρέπει νὰ στείλῃς·) *Ἑσπερίαν Αὔραν* (ναί, βεβαίως·) *Σεληνοφώτισσαν Νύκτα* (οἱ τρεῖς αὐτοὶ τόμοι στοιχίζουν φρ. 6. εὐχαριστῶ πολὺ τοὺς καλούς σου γονεῖς διὰ τὴν ἐκτίμησίν των·) *Σπῖνον* (εὔχομαι περαστικὰ εἰς ὅλους· ἀφοῦ ἐτελείωσες τὸ διήγημα καὶ ἀνυπομονεῖς νὰ το στείλῃς, διατί δὲν το στέλλεις; δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔλθῃ ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς προθεσμίας·) *Ὑψιπέτην Ἀετόν, Κ. Γ. Ἀγγελίδην* (δι' ὅλα αὐτὰ σὲ πληροφορεῖ ὁ «Ὁδηγὸς» ποῦ ἐδημοσίευσα εἰς τὸ πρῶτον φυλλάδιόν·) *Γεώργιον Ἀσημομίτην* (φίλησέ μου καὶ τὸν Χριστάκην·) *Ζωηρὰν Ὕπαρξιν* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Φερνάνδον Πῶ* (ἔστειλα·) *Ἀραγκίτσαν Τραπεζουντίου* (εὐχαρισεῖ πολύ·) *Πύργον Ἄϊφελ, Ὀβελίσκον τοῦ Δούγλα, Ἔνδοξον Μεσολόγγιον* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· ἐννοεῖται ὅ,τι ἡ ἀρρώστεια προξενεῖ μελαγχολίαν· ὁ ὑγιὴς εἶνε πάντοτε εὔθυμος·) *Μεγαλοπρεπῆ Φύσιν, Ζώρλιγκ* (ἔ, αὐτὰ τὴν πρωταπριλιὰν συγχωροῦνται καὶ νὰ γελᾷ κανεὶς καὶ . . . νὰ γελιέται·) *Λόρδον Κίτσενερ, Λευκὸν Κρῖνον* (θὰ ἦτο πρωταπριλιὰ πού σου εἶπε τόσα ψεύματα ἡ φίλη σου ἐκείνη περὶ *Μαρίδας τοῦ Φαλήρου* καὶ *Χαλασμοῦ Κόσμου*·) *Ποῖος Εἶμαι* ([ΕΕΕ] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν ἐγέλασα πολύ μ' ἐκείνα τὰ ἀνέκδοτα, καὶ λυποῦμαι ποῦ δὲν ἔχω τόπον διὰ νὰ κάμω καὶ τοὺς φίλους μου νὰ γελάσουν·) *Κλάδον Ἐλαίας* (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Λάτριδα τοῦ Ὠραίου* (ἔστειλα·) *Λιζέττταν Βασιλῆ* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Διονυσιάδα Πηγὴν* (τὴν διαμονὴν θὰ τὴν μάθῃς διὰ τῆς πληροφορίας, τὴν ὁποίαν σοῦ δημοσιεύω·) *Ἥλιον τῆς Νυκτὸς* (θὰ τὸ ἰδῇς εἰς τ' Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ·) *Καλλικρατίδαν Λάσκαριν* (ἔστειλα·) *Δήμητραν Κ. Νικολοπούλου* (ἡ ἐπιστολή σου δὲν ἐλήφθη καὶ δὲν γνωρίζω τὰ ψευδώνυμα ποῦ ἐπρότεινες· ὥστε ἀνάγκη νὰ τα ἐπαναλάβῃς·) *Νιαγάραν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *8 Ἀπριλίου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 26 Μαΐου.

Ὁ κάτοχος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέσιν νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ταμείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

203. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου δὲν βλέπει· τὸ δεύτερον πετᾷ·
Τὸ ὅλον μου παιγνίδι ἀπὸ τὰ πιὸ τρελά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κεφαλίου Κόλπου.

206. Στοιχειόγριφος.

Σὰν εἶμαι ὁλόκληρο πετῶ,
Πτερὰ καὶ μύτη ἔχω . . .
Ἀκέφαλον, ἀκίνητῶ
Κι' ἂν με πατῇς, σὲ βρέχω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυνηγοῦ τῶν Αἰγάγρων.

207. Μεταγραμματισμός.

Σθῦσε σῖγμα γρίψε νῦ
Καὶ θὰ ἰδῇς εἰς τὴ στιγμὴ
Μία νῆσος νὰ χαθῇ
Καὶ λουλοῦδι νὰ φανῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δοκιμάσης τῶν Σαλόων.

208. Γωνία.

```
  +  *  *  *  *  =Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.
*  +  *  *  *  =Μυστήριον.
*  *  +  *  *  =Θεὸς τῆς Αἰγύπτου.
*  *  *  +  *  =Σημεῖον.
  +  *  *  *  *  =Ἀρχαία πόλις.
```

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν νῆσον τῆς Τουρκίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νιαγάρα.

209. Κυβόλεξον.

```
Π * * *
* Π * *
* * Κ *
* * * Σ
```

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δρυὸς τοῦ Παγνασοῦ.

210. Ἐπιγραφή.

```
Α Δ Χ Δ Δ Ν Ο Ο Ρ Ε Ω
Μ Ν Ι Η Ν Ι Τ Φ Α Τ Ν
Ο Η Ν Μ Α Μ Σ Ο Μ Ν Η
Ρ Θ Ω Ν Σ Α Ε Σ Ι Υ Α
Π Α Θ Ω Ε Ν Ν Υ Ο Ο Α
Ν Σ Α Ρ Ρ Υ Ω Ρ Ι Χ Ε
```

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τοῦ περιρήμου τούτου ἐπιγράμματος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὠραίας Χαλκίδος.

211. Ἀστεῖον Παρόραμα.

Μετάξι, φύλλον, τὰ πουλιὰ κοινά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκείας Πατρίδος.

212 Ἀκροστιχίς.

Τάχιστα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἑρπετόν:

1, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 2, Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. 3, Ἀξίωμα ρωμαϊκόν. 4, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 5. Κράτος τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανικοῦ Ἡλίου.

213. Φωνηεντόλιπον.

τ - ττρκς - τσσρ - στν - κκδκ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δίγιεώς.

214. Γρῖφος.

```
        αδ                      ωμ
    αδ      αδ              ωμ      ωμ
ὦμοι  Δ'  οἴκω,  0 : :  δὴ  Τ'  οὖ!
    αδ      αδ              ωμ      ωμ
        αδ                      ωμ
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀετοῦ τῆς Δίρφης.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 7.

31. Ἀντιόχεια (ἀντί, ὄχι, α.) — **32.** Μὴν-χήν.— **33.** Κέρδος - κέδρος. — **34.** Ἡ Ἤπειρος

35 ΚΑΛΙΟΝ
ΑΡΙΩΝ
ΛΙΑΝ
ΙΩΝ
ΟΝ
Ν

36. 7 + 4 + 2 + 2: 3 x 8 x 2=80.— **37—39.** 1, Ὁ δειλὸς τῆς πατρίδος προδότης ἐστί. 2, Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου. 3, Τὸν τῆς πατρίδος ἐχθρόν, πολέμιον νόμιζε. — **90.** Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Ι,Ν, σχηματίζεται ΙΩΝΙΑ (Ἴδιον, Ὤνιος, Νιφάς, Ἀνιαρός.) — **91.** ΑΛΓΕΒΡΑ (ΚαλΔραι, αὐΛός, ΣυγΓρός, ἀρΕτή, κῦΒος ΤάΡας, ἈρΔλη.) — **92.** Οὐκ ἔστιν ἀρετῆς κτῆμα τιμιώτερον.— **93.** Ὁ Διομήδης ἐπολέμησεν ἐν Τροίᾳ. — **94.** (Ἡ λύσις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ προσεχοῦς φύλλου.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὶ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ δλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. Ἀπάντησις ἀσφαλής. — Παραδείσης Καφασόπουλος, Ξηροχώριον, (Eubée, Grèce). (Γ—12)

Τῷ πέμποντι 250 γραμματόσημα Ἑλλάδος τοῦ 1901 παρέχεται συλλογὴ γραμματοσήμων ἀνάλογος. Δέχομαι ἀνταλλαγὰς γραμματοσήμων ὅλου τοῦ κόσμου. — Βύρων Κωνσταντάρας, ὁδὸς Σπευσίππου, 15 Ἀθῆναι. (Γ—13)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1903.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10ος Ἐν Ἀθήναις, 26 Ἀπριλίου 1903 Ἔτος 25ον—Ἀριθ. 17

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμὰ τῆς δεσποινίδος Κικῆς ἀναγκάσθησαν νἀναχωρήσουν ἔξαφνα εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἄφησαν λοιπὸν τὴν δεσποινίδα Κικὴν καὶ τοὺς κυρίους Γιαννάκην καὶ Μπέμπην,—τοὺς δύο ἐξαδέλφους της ποῦ δὲν εἶχαν γονεῖς,—μὲ τὴν μὶς Δόραν, τὴν ἀγγλίδα διδασκάλισσαν, καὶ μὲ τὴν γρηᾶ Παγώναν, τὴν μαγείρισσαν, εἰς τὸ ὡραῖον ἐξοχικὸν σπιτάκι ποῦ περνοῦν πάντα τὸ καλοκαῖρί των.

Στὴν ἀρχὴ δὲν τα ἐπῆγαν ἄσχημα. Ἔπειτα ὅμως ἡ μὶς Δόρα ἀρρώστησε κ' ἔπεσε στὸ κρεββάτι. Τὰ παιδιά, ἐπειδὴ δὲν ἔχουν πιὰ μαθήματα, περνοῦν τὴν ἡμέραν των ὅλην μὲ παιγνίδια, μὲ περιπάτους εἰς τὸ δάσος καὶ μὲ διάβασμα.

Ὁ κύριος Γιαννάκης, ποῦ ὀνειροπολεῖ νὰ γίνῃ ναυτικός, ἐδιάβασε τὴν «Περιήγησιν τῆς Γῆς», καὶ ἡ δεσποινὶς Κικὴ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ροβινσῶνος Κρούσου. Τὰ βιβλία αὐτὰ δὲν τα ἐνόησαν καλά, διότι δὲν εἶνε βιβλία ἀκριβῶς διὰ τὴν ἡλικίαν των· (ἡ δεσποινὶς Κικὴ εἶνε μόλις ἑπτὰ ὁ δὲ κύριος Γιαννάκης μόλις ὀκτὼ χρόνων.) Τὰ μυαλὰ των λοιπὸν ἐπῆραν ἀέρα. Δι' ἄλλο δὲ ὁμιλοῦν τώρα, παρὰ διὰ ταξείδια, καὶ ἄλλο δὲν ὀνειροπολοῦν, παρὰ ἔρημα νησιά. Ἀκόμη καὶ τοῦ κυρίου Μπέμπη, — ἂν καὶ αὐτὸς εἶνε μόλις τεσσάρων χρόνων, καὶ ἔχει χαρακτῆρα ἥσυχον, εἰρηνικόν,— τοῦ ἐσκώσαν τὰ μυαλὰ αἱ συνομιλίαι τοῦ κυρίου Γιαννάκη καὶ τῆς δεσποινίδος Κικῆς, ἀπὸ τὰς ὁποίας δὲν χάνει οὔτε λέξιν!

— Ὤ, τί εὐτυχεῖς ποῦ εἶνε οἱ περιηγηταί! φωνάζει κάθε τόσον ἡ δεσποινὶς Κική.

— Μὰ σὺ ἐταξείδεψες μιὰ φορά, λέγει ὁ Γιαννάκης.

— Ὤ, ἀπαντᾷ ἡ Κική· τότε ἤμουν πολὺ μικρή. Πάει πιὰ αὐτό, πέρασε, δὲν λογαριάζεται.

— Ἂν ἤμουν ὁλωδιόλου μεγάλος, λέγει ὁ Γιαννάκης, θὰ πήγαινα παντοῦ.

— Κ' ἐγώ, λέγει ὁ κύριος Μπέμπης, γιὰ νὰ τρώγω ζαχαροκάλαμα!

« Ὤ τί εὐτυχεῖς ποῦ εἶνε οἱ περιηγηταί! »

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ἡ συνομιλία ποῦ ἄρχισεν εἰς τὸ σαλόνι, ἐξακολούθησεν εἰς τὸν κῆπον. Οἱ ἄνθρωποι, ποῦ ἀγαποῦν τόσο πολὺ τὰ ταξείδια, δὲν μένουν πολλὴν ὥραν εἰς τὸ ἴδιον μέρος . . .

Εἰς τὸν κῆπον, ὁ Παυλῆς, τὸ παιδὶ τοῦ κηπουροῦ, διηγεῖται ὅτι ἐταξείδευσε μιὰ φορὰ στὸ ποτάμι κ' ἐπροχώρησε πολὺ μακρυά, μὲ τὸν κὺρ Ἀντώνη τὸν ψαρᾶ. Ἐκεῖ εἶδε πολὺ περίεργα πράγματα. Φαίνεται, λέγει, ὅτι τὸ ποτάμι εἶνε πολὺ μακρύ. . .